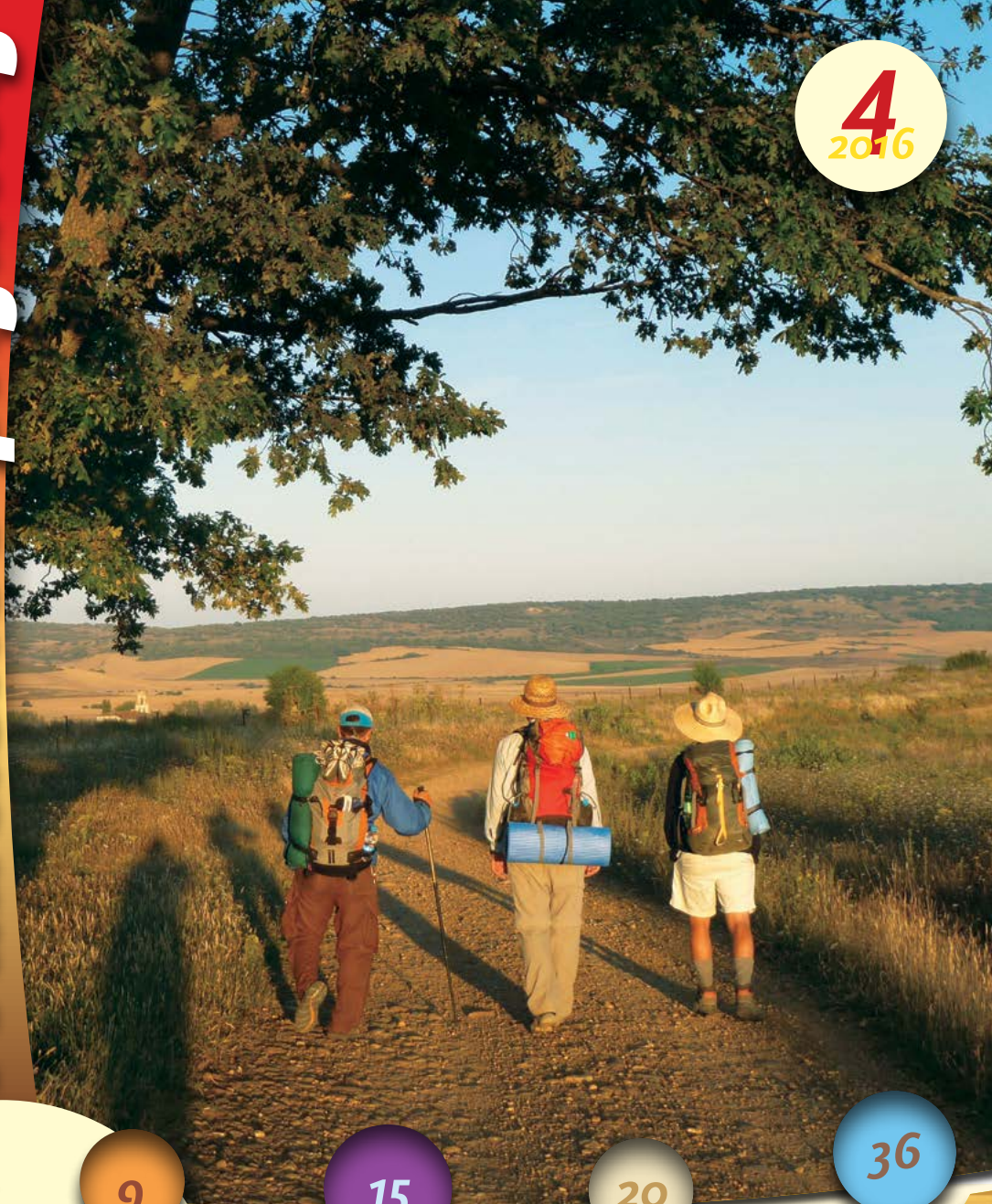

Frančiškov prijatelj

4
2016

Popotnik

9

15

20

36

UVODNIK.....	3	Test usmiljenosti	
Popotnik.....		OB LETU USMILJENJA.....	22
BOŽJA BESEDA.....	4	MOZAIK.....	24
OB IZVIRU.....	5	MOLITVENA NAVEZA.....	29
Na poti za Gospodom.....		DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA.....	33
OB SVETEM PISMU.....	6	»Bog je odprl vrata in jaz sem vstopil skoznja ...«	
FO IN FRAMA.....	7	NOVI SVETNIKI.....	35
Ne hodim več v mesto.....		Nikollë Prennushi.....	
TEMA: POPOTNIK.....	8	BRAT KAPUCIN.....	36
Smo na poti.....		Br. Bryan Shortall.....	
ZNAMENJE ČASA.....	11	IZ KAPUCINSKEGA SVETA.....	38
Prava Luč.....		FILM.....	39
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA.....	12	Čudež na reki Hudson (Sully).....	
Popotniki in tujci.....		KNJIGA.....	40
BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS.....	14	Kar ni pekel.....	
Peš na potovanje.....		Na tvojo besedo.....	
INTERVJU: DRUŽINA KRALJ.....	15	OBVESTILA.....	41
Pater Pij nam je uredil dom.....		ALI VEŠ.....	42
PRVA POMOČ.....	19	UJETO V OBJEKTIV.....	43
Vožnja s kolesom.....			
POKLICAL SI ME.....	20		
Domen Rabak.....			

Franciškov prijatelj • XXVII/4 (202) • 2016

Izhaja štirikrat na leto med šolskim letom • izdajajo bratje kapucini ter asiški romarji • urednik: br. Vlado Kolenko
uredniški sodelavci: Fani Pečar, br. Jože Smukavec, Brina Smovnik • naslov uredništva: Franciškov prijatelj, Mekinčeva 3,
1119 Ljubljana • elektronska pošta: franciskov.prijatelj@rkc.si • revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.
Grafična priprava: Salve, d.o.o., Ljubljana.

Popotnik

Kadar smo se v šoli začeli učiti o astronomiji, smo pogosto ostali odprtih ust in se čudili, kako je to sploh mogoče? Kaj je človek v primerjavi z vsem, kar je Bog ustvaril in kakšna so prostranstva vesolja?

Človek vedno želi več in več. Raziskovati, razumeti, čutiti, doživljati... Zato odhaja v bližnje in daljne kraje, da bi videl, okusil. Išče. Velikokrat druge stvari, pozablja pa na sebe.

Ali je kriv Jezus, ki je svojim učencem naročil: »Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu!« (Mr 16,15). Ali so že takrat začeli s potovanji in postali popotniki? Na nek način že, saj je že apostola Pavla gnala gorečnost, da bi besede Jezusa Kristusa oznanil vsemu tedaj znanemu svetu. In hvaležni smo lahko za takšne oznanjevalce, ki so vse življenje bili popotniki.

Hoditi po Jezusovi poti, iz dneva v dan, ne vedoč, kje bom zvečer naslonil glavo. Biti svoboden kot ptice. Najbrž je sv. Frančišek o tem veliko razmišljal. Bolan, ponižan, osramočen, poražen. Vse to je pomenilo, da je Frančišek potoval v svojo notranjost in odkril pravo svobodo. Biti popotnik na tem svetu in trubadur ljubezni. In je šel popravljat cerkvi-
co sv. Damijana. Pa tudi druge stvari, kjer je

lahko pomagal ljudem in tako oznanjal, kaj je resnična ljubezen in kako se živi evangelij. Ko so začeli prihajati bratje, jih je pošiljal po dva in dva.

Biti popotnik pomeni, da ni pomemben samo cilj, ampak tudi pot, ki me vodi do cilja. Kajti veliko stvari se zgodi že na poti. Seveda pot ne sme voditi kar nekam, ampak proti pravemu cilju. V današnjem času me pri tem ovira veliko stvari. Vse to, kar imam in mislim, da moram nujno imeti. Ovira me moja navezanost na vse, kar je minljivo.

Mladi skavti, ki so stari od 16-22 let, se imenujejo popotniki in popotnice. Verjetno ne brez razloga, saj prav v tem času odkrivajo, kakšno mesto jim je Bog pripravil v njihovem življenju in kje bodo lahko storili kar največ dobrega.

Tudi vsi Frančiškovi smo popotniki in popotnice, ki puščamo tukaj na zemlji svojo sled. Naj bo v njej čim več ljubezni, takšne podobne Jezusu, ki je prišel med nas, da bi nas vodil po pravi poti. In da bi bili pravi popotniki. Ne tisti, ki begajo sem in tja, ker jih kraji in doživetja ne morejo izpolniti, ampak tisti, ki potujejo z Jezusom v srcu.

Naj vam tudi tokratna številka Frančiškovega prijatelja pomaga, da boste skupaj z njim potovali in odkrivali, kaj je novega ...

br. Vlado Kolenko

Vem, GOSPOD: človek ne usmerja svoje poti,
popotnik ne določa svojih korakov.

Jer 10,23

S čimer si kdo upa bahati se – še zmeraj govorim v neumnosti – si upam tudi jaz. So Hebrejci? Jaz tudi. So Izraelci? Jaz tudi. So Abrahamovo potomstvo? Jaz tudi. So Kristusovi služabniki? Brez pameti govorim: jaz še bolj! Večkrat v hudih naporih, večkrat v ječah, neprimerno bolj pod udarci, večkrat v smrtni nevarnosti. Od Judov sem jih petkrat dobil po eno manj kot štirideset. Trikrat so me bičali, enkrat kamnali, trikrat sem doživel brodolom in eno noč in dan preživel na globokem morju. Pogosto sem bil na potovanjih, v nevarnostih na rekah, v nevarnostih pred razbojniki, v nevarnostih pred rojaki, v nevarnostih pred pogani, v nevarnostih v mestu, v nevarnostih v puščavi, v nevarnostih na morju, v nevarnostih med lažnivimi brati. V trudu in mukah, v pogostem bedenju, v lakoti in žeji, v pogostih postih, v mrazu in goloti. Poleg tega še vse, kar me dan za dnem zaposluje, skrb za vse Cerkve. Kdo je slaboten, ne da bi bil tudi jaz slaboten? Kdo pa se spotika, ne da bi tudi mene žgalo?

2 Kor 11, 21b-29

Na poti za Gospodom

Morda bi lahko – glede na to, da smo v adventnem času – izbral kakšen bolj »adventni« odlomek. A ga nisem. Ob temi te številke (popotnik) mi je namreč živo prišel pred oči apostol Pavel, človek, ki je zaradi Jezusa prepotoval ogromne razdalje. In kakšna potovanja so bila to!

Če si še enkrat prebereva odlomek na drugi strani, bova kaj kmalu ugotovila, da so bila Pavlova potovanja vse prej kot lahka. Preizkušnje, izzivi, nevarnosti, napor ... in vse to le zaradi ene same stvari: Kristusovega evangelija. Kakšen ogenj ljubezni do Gospoda in bratov je moral goreti v srcu tega neverjetnega moža.

Priznam, da me je, ko ga opazujem in premišlujem njegove besede, kar malce sram. V srcu potihoma zardevam, ker so me

in me (delno) še zmeraj k potovanjem ženejo drugačni motivi. Čeprav sem prepotoval dobršen del Evrope, bil v Sveti deželi, dvakrat v Južni Ameriki in enkrat na Filipinih, pa se pred apostolom narodov počutim ubog črviček. On namreč ni potoval, ker bi si rad ogledal daljne dežele ali ker bi s trgovanjem bogato zaslužil. Priganjala ga je samo ljubezen Kristusa, ki ga je povsem osvojil.

V čem je skrivnost tega Božjega popotnika? Kaj se je dogajalo v njegovi notranjosti, da je zmogel vse napore misijonskih potovanj?

Mislím, da refren pesmi *Move in me*¹ (Premakni se v meni), ki sem jo odkril pred nekaj meseci – poje pa jo Jeremy Camp, odlično odgovori na ti vprašanja. Naj navedem preprosto prevod²:

»Jaz trkam na vrata, Ti imaš ključ zanja.
Morda se bodo odprla, morda pa niso zame.
Jaz nastavljam jadra, Ti pripravljaš morja.
Toda ne bom se premaknil,
dokler se Ti ne premakneš v meni.«

Sveta skrivnost Pavlovega popotništva je bila poslušnost Svetemu Duhu. Če boš vzel/a v roke Apostolska dela in jih prelistal/a, boš videl/a, kako čudovito so bili Pavel in mnogi drugi bratje in sestre v Kristusu odzivni na delovanje Božjega Duha.

In kje sva midva? Na poti z Gospodom, tako kot veliki apostol? Prav gotovo! Pa vendar je pred nama velik izziv: prepustiti se vodstvu Svetega Duha, da bo najino življenje naredil za neverjetno pustolovščino ljubezni.

Saj je to to, kar si želiva, kajne?

br. Jaro Knežević

¹ Pesem je del albuma z naslovom Music inspired by The Story, na katerem različni izvajalci v pesmih predstavijo glavne like odrešenjske zgodovine. Toplo priporočam!

² I'm knocking on doors, You're keeping the keys
Maybe they'll open, maybe they're not for me
I'm setting the sails, You ready the seas
But I won't make a move, til You move in me.

Potovanje skozi čas

Vedno mi je bila všeč zamisel, da bi lahko potovali skozi čas. Malce bi smuknili v preteklost, se prepričali na lastne oči, da zgodovinske knjige (ne) lažejo, potem bi pritisnili na gumb za pot v prihodnost in tam odkrivali, kaj vse nas čaka. Kot popotnik v pesmi Mateja Bora (Šel je popotnik skozi atomski vek). Imam pa občutek, da bi v prihodnosti doživeli prav to, kar doživi Pavšičev popotnik:

*Popotnik je gledal vse to,
in ko je pomislil,
kako nepotrebno je njegovo srce
sredi vsega tega,
se mu je utrnila solza.*

Ampak, če pomislim, je moje življenje prav zanimiv časovni stroj. Ko pritisnem na gumb spominov, se preselim v preteklost. Kadar pa sanjam z odprtimi očmi, se preselim v prihodnost. Če bi v resnici obstajal časovni stroj, bi verjetno bil popotnik v resnici dokaj statičen. Človek pa ne more v svojem življenju ves čas obstajati samo na enem mestu, ne

fizično ne v duhovnem smislu. Ves čas se razvija, spreminja – na boljše ali na slabše, kot si izbere. Torej sem časovna popotnica kar skozi svoje življenje.

V Svetem pismu so opisana mnoga potovanja in popotniki. Potovanje epskih razsežnosti je popisano v Mojzesovih knjigah: izvoljeno ljudstvo potuje od trpljenja do svobode skozi mnoge preizkušnje. Celotno ljudstvo je popotnik, ki gre skozi puščavo do obljubljenе dežele. Moje življenje je prav tako pot k obljubljeni deželi po mnogih življenjskih preizkušnjah. Od trpljenja, ki si ga velikokrat zadajam kar sama s svojo trdovratnostjo (kot označi Bog to svoje ljudstvo), pa do svobode, ko se končno prepustim Božjim načrtom.

Ker smo v božičnem času, ne smem pozabiti na svete tri kralje, ki so se podali na dolgo, več mesecev trajajočo pot, da bi lahko spoznali Odrešenika. Zanje je bila ta pot stvar osebne odločitve za vero v Odrešenika sveta. Na pot gredo, da spoznajo kralja vseh kraljev, kralja vsega stvarstva. Vodi jih le prerokba, ki bi lahko bila popolna izmišljotina in potegavščina. Vendar je v njih preprosto preveč zaupanja in iskrene želje spoznati Mesijo. Enako veselje, radovednost, zaupanje in želja žene pastirje, da se po angelovem naznanilu odpravijo čez gmajne in pašnike do Deteta. Prav to je pomembna drža vsakega popotnika, ki potuje po poti svojega življenja. Pomembno pa je še nekaj: odločitev za potovanje. Nava-

dno jo kljub vsemu veselju spremlja v ozadju strah, da ne bo vse po pričakovanjih, zato je potreben pogum, da zakorakam za nosom.

Kot učitelj je Jezus stalno na poti. Premika se iz kraja v kraj, da bi čim več ljudi slišalo to veselo oznanilo. Spremljajo ga popotniki – apostoli in drugi učenci, ki na tej poti rastejo, se razvijajo, postajajo dejaven del odrešenske zgodovine. Vedno bolj razumejo in spoznavajo pot evangelija: samo skozi trpljenje in smrt je lahko odrešenje. V prenesenem pomenu moram tudi jaz skozi trpljenje svojega počasnega spoznavanja in razumevanja. Šele ko umrem sama sebi, da lahko moje življenje napolni Bog, šele takrat se zgodi odrešenje.

Marsikdo si v današnjem času sploh več ne predstavlja tega, da bi se odpravil na pot brez predhodnih nastavitev navigacije – vse mora biti do potankosti načrtovano. Kaj, ko te lahko to čudo moderne tehnologije pelje tudi čez kak jarek ali kolovoz, pa čeprav si želimo potovati po avtocesti. Verjetno je res vse odvisno od nastavitev. Prav tako je v mojem življenju: kljub temu, da imam pot – evangelij, imam namen – odrešitev in imam cilj – večno življenje, včasih malce zavijem, se celo lahko izgubim. Imam pa zelo dober zemljevid – Sveto pismo, le v roke ga moram večkrat prijeti. Imam tudi dober kompas – vest, ki je Božji glas v meni, če bi mu le večkrat prisluhnila. Kot nam včasih navigacija, ko izgubi signal, sporoča: »Preračunavam pot!«, tako so spokorni časi, predvsem adventni in postni čas, čudovita priložnost, da malce poravnam to svojo pot, da zopet ulovim »signal« od Boga. Iskreno praznovanje praznikov pa je dokaz in odraz tega, da je to »preračunavanje« uspelo.

Torej, kar pot pod noge in zakorakajmo v življenje. Ne pozabimo pa na zelo prijetnega in zanesljivega sopotnika – Boga.

Lea Brić

Ne hodim več v mesto

Ne hodim več v mesto.
Vsi nekam hitijo.
Nihče nima časa.

Ne hodim več v mesto.
Mesto je polno ljudi.
Polno je raznovrstnih stvari.
Smreke, okraski, lučke, znižanja, »štanti«...
Kupujejo darila, vrečke so polne.

Ne hodim več v mesto.
Ljudje pojejo, se smejiijo, veselijo,
jaz pa ne vem zakaj?
Ali je to zaradi božiča?

Ali se veselijo majhnega Jezusa?

To je žalostno.
Vsi praznujejo božič, vendar Jezusa ni nikjer.

Kje pa je on?
Sam je. Odrinili so ga, spodili.

In zato ne hodim več v mesto.

Hodim po tisti poti, po kateri hodi Jezus.
Po poti, kjer ga lahko vidim in objamem.
Po poti, kjer lahko objamem hladna srca.
Po poti, kjer lahko razveselim žalostne obraze.
Po poti upanja,
po poti ljubezni.

Brat..., sestra...

Poišči Jezusa,
poišči božič v ljudeh,
prijatelju, bratu, sestri, starših, v sebi.

Tam ga boš našel.

Marija Begović, Frama Rijeka – Žabica

Smo na poti

»Povprečen človek bo ostal povprečen ne glede ali potuje ali ne; toda genij bo umrl, če bo ostal na istem mestu ...«

Wolfgang Amadeus Mozart

V koliko državah si že bil? Kateri kraj bi si rad ogledal? Kje ti je potovanjih do sedaj bilo lepo? ... Taka in podobna vprašanja si včasih si z otroki zastavljamo na začetku veroučnih ur (posebej po počitnicah) in užitek je opazovati navdušenje, s katerim iščejo spomine na že doživeto ali sanjajo o novih krajih, ki jih še čakajo. Brez da bi kaj pretirano razmišljali o ogromni turistični mašineriji, ki tudi stoji v ozadju ali da bi se poglobljali v teorijo potovanja. Ampak preprosto zato, ker nam je premikanje v naravi in ker tudi sicer težko zdržijo deset minut pri miru. In prav je tako – že naša fizična struktura nam pravi, da ljudje nismo ustvarjeni za čepenje pri miru, ampak so naše kosti in mišice narejene za premikanje.

Potovanje skozi zgodovino

Ljudje smo vedno bili v gibanju. Tako že v času neolitika lahko najdemo vesla in kolesa, ki so omogočala potovanja nomadskim popotnikom, ko so iskali hrano ali bežali pred napadalci. V antiki so začeli graditi ceste za lažje premikanje po imperiju in ljudje so začeli potovati v karavanah. Popotnikom lovcem in popotnikom vojakom so se pridružili še popotniki trgovci, ki so prinašali začimbe in druga bogastva iz tujih dežel.

Bogati Grki in Rimljani so že poznali počitniška potovanja na njihove poletne rezidence. V Rimskem cesarstvu se je lahko svobodo potovalo, tako tudi o Jezusu vemo, da je s svojimi učenci prepotoval kar velik del svoje domovine.

Na severu Evrope so svojo potovalno žilico odkrivali Vikingu posebej s potovanji po morju in željo po odkrivanju sveta. Tako so na zemljevide postavili Islandijo, Grenlandijo in menda okrog leta 1000 po Kr. tudi Ameriko.

V srednjem veku so bili najbolj znani popotniki romarji in misijonarji. V ta čas datirajo velika romarska središča kot so Sveti Jakob v Composteli, Jeruzalem, Cantenbury. Konec 16. stoletja so postala med mlado evropsko elito modna potovanja po evropskih mestih kot zaključek njihovega študija umetnosti in literature (običajno destinacije so bile London, Pariz, Benetke, Firence in Rim). Tovrstna potovanja je zaključila francoska revolucija, z vzponom železnice v začetku 19. stoletja,

ki je znižala stroške potovanj in jih naredila varnejša in bolj udobna, pa so potovanja postala odprta za vse.

Nov srednji razred industrialcev je sedaj imel tudi več časa za potovanja, ki so prvič v zgodovini bila izpeljana samo zaradi užitka. Tako je leta 1841 Thomas Cook prvič ponudi počitniški paket (prevoz, vstopnice, nastanitve, vodeni ogledi, menjava denarja), ki se je iz Anglije hitro razširil po Evropi; najbolj priljubljena destinacija pa je bil Pariz in Alpe.

Potovanje po zraku se je začelo po drugi svetovni vojni, ko vojaški piloti niso imeli

Jakobova pot v Sloveniji

Nekaj dejstev o potovanjih

- Vsako osmo delovno mesto v Ameriki je povezano s potovanjem in turizmom.
- Raziskave kažejo, da nas denar, ki ga porabimo za potovanja, osreči bolj, kot denar porabljen za materialne stvari.
- Pozitivne lastnosti potovanja so vidne že v začetku potovanja. Raziskave so pokazale, da se kar 89% ljudem raven stresa občutno zmanjša že po enem dnevu oddiha.
- Zaljubljenost pri parih, ki skupaj potujejo, traja dlje.
- Potovanje izboljšuje naše zmožnosti reševanja vsakodnevnih problemov.
- Pogosto potovanje dokazano zmanjšuje možnost razvoja srčnih bolezni.

Kakšen popotnik si?

Da bi to ugotovil, izberi odgovore na spodnja vprašanja in na koncu poglej rezultate.

1. Ko razmišljam o prenočitvah med počitnicami, navadno iščem:

- A. prostor, ki je med domačini. Če se le da, najamem sobo pri njih, tako lahko opazujem lokalno življenje in se zapletem v pogovor s svojimi stanodajalci.

- B. prostor, ki mi daje pregled nad destinacijo. Apartma v hotelu ali koča v gozdu ali soba na kakšni farmi – vse od tega mi ustreza.
- C. lep hotel z dobro hrano in kvalitetno postrežbo. Rad imam razvajanje, potem ko sem ves dan raziskoval.

2. Možnost pripravljenega programa potovanja je zame

- A. preveč omejujoča. Če so moje počitnice preveč načrtovane, lahko izgubim priložnost, ki se nena doma pojavi. Raje si sam pripravljam avanture.
- B. zanimiva. Rad imam predloge agencij za navdih, vendar pa tudi rad pripravljam svoje izbire.
- C. zelo udobna. Rad imam organizirane počitnice, za katere je dobro poskrbljeno.

3. Po moje mnenje je najboljši vodič

- A. neuraden vodič, domačin, ki ga naključno srečam, ki mi lahko pove zgodbe ali informacije, ki jih na internetu ali v knjigi ne bom našel.
- B. nekdo, ki mi lahko pove praktične informacije o določeni destinaciji z določeno osebno noto.
- C. nekdo, ki je strokovno usposobljen za vodenje ogleda in za podajanje informacij o določeni destinaciji.

toliko dela. Temu pa je hitro sledil masovni turizem, ki ga poznamo tudi danes.

Potovanja danes

Razlogov, zakaj ljudje danes zapustijo domove in se odpravijo na potovanja, je več in se razlikujejo pri različnih ljudeh.

Nekaterim potovanje predstavlja svojevrsten izziv, s katerim prekinajo vsakodnevno rutino in se preizkusijo iz kakšnega testa so. Novi kraji, novi ljudje, nove izkušnje predstavljajo ovire, ki jih je potrebno spoznati, osvojiti, premagati in si s tem graditi svojo samozavest.

Drugi na pot odidejo zaradi učenja, ki ga pridobiš v nepoznanih situacijah, ki ti jih pot prinese »na pot«. Učenje iz izkušnje je veliko bolj vzgojno kot učenje v učilnicah ali iz knjig. Vsak kraj ima nekaj edinstvenega, kar lahko nauči popotnike. Sicer pa se ljudje na potovanjih lahko naučijo tudi nov jezik, spoznajo novo kuhinjo, kulturo, način delovanja ... In ker gre za učenje iz prve roke, znanje ostaja dalj časa.

Tretji razlog je lahko širjenje svojih obzorij. Na potovanju lahko odkriješ, da ni nujno samo enega načina delovanja, da drugje ljudje drugače razmišljajo kot razmišljaš sam. Težko si je predstavljati, kakšno je življenje drugje, dokler ga ne vidiš na lastne oči. S tem se popotnikom odpira širši nazorski pogled nas vet.

Spet drugi se na pot podajo zaradi možnosti srečanja s samim seboj. Oddaljenost od doma daje možnost, da preveriš svoje življenje in nanj pogledaš z razdalje. Način, kako premaguješ težave na potovanju, ti kaže na to, kdo in kakšen si ter kaj želiš v življenju.

Hkrati pa lahko na potovanju, kjer morda stvari niso tako urejene kot jih imaš doma,

ugotoviš, kako zelo si v vsakodnevnem življenju obdarjen in da to, ki imaš za samoumevno, ni nujno tako. Pa naj gre za stvari ali za ljudi. Potovanja so namreč krasna priložnost za obnavljanje in utrjevanje odnosov. Skupne izkušnje namreč zbližujejo (mimogrede, prijateljstva, sklenjena na potovanjih, imajo veliko več možnosti, da se ohranijo, kot ostala).

Doživeti avanturo, pa naj bo ta v obliki tajske hrane ali potapljanja ali spuščanja po vrvi, so skupaj z umikom iz vsakdanjika še dodaten razlog, zakaj so potovanja priljubljena. Da o tem, da nam dajo možnost sprostitve in polnjenja baterij ter praznovanja niti ne govorimo.

Krščansko življenje je življenje popotnika/romarja

Morda so nam potovanja tako blizu zato, ker je neprestano premikanje in zavedanje, da smo neprestano na poti, tudi prispodoba za naše celotno bivanje na zemlji. Čeprav živimo v tem svetu, nismo od njega in ne smemo dovoliti, da nam ta s svojimi zakoni postavlja standarde. Popotniki ali bolje romarji se ne navezujejo na stvari, ki jih vidijo na poti, saj imajo pred očmi končno destinacijo. Všeč jim je lep hotel, v katerem se ustavijo, vendar po stenah ne začnejo obešati fotografij in slik.

Božja ljubezen je tista, ki nas opogumlja, vliva moči, da zmoremo videti vrednost tistih stvari, ki presegajo materialne. Da zmoremo tudi v vsakodnevnih potovanjih videti tisto glavno potovanje proti nebeški domovini.

Po različnih virih povzela Fani Pečar

Prava Luč

V življenju sem veliko prepotovala, a le v pogovorih. V resnici zelo malo, pravzaprav poznam le delček Evrope. Gostila pa sem že veliko popotnikov, ki so odkrivali lepote sveta, pogumno tvegali, raziskovali sebe in ljudi. Sama priznam, da si nikoli nisem upala tvegati, da bi šla; na primer v Avstralijo, si tam poiskala študentsko delo. Po štirinajstih dneh, kjerkoli je že bilo, mi je postalo dolgčas in sem pogrešala dom, domače, prijatelje. Meni je pač dovolj, da poslušam druge, preberem kakšen dober potopis, se čudim neverjetnim fotografijam ali pa preprosto pogledam kakšen dober dokumentarec in sem tam. To je moj način potovanja.

Avtentični popotnik ali etnofil

V to kategorijo spadaš, če si v glavnem odgovoril z odgovori A. Si pustolovec, ki se spuščaš izven okvirjev v dogodivščine, s katerimi odkrivaš skrite zgodbe ter vzpostavljaš bližnje odnose z domačini. Rad imaš skupnosti in kraje, kjer se mešajo zgodovinski poudarki s sodobnim svetom.

Ljubitelj kulture

Sem spadaš, če so tvoji odgovori bili v glavnem B. Podoben si gobi, ki na veliko vsrkava izkušnje kraja, znanje, ki je vezano nanj, ljudi in kulturo. Tvoj okus zadovolji vse, pa naj bo to preizkušanje lokalne hrane ali ogled mesta s pomočjo turističnega vodiča.

Občudovalec

Sem spadaš, če so tvoji odgovori bili C. Rad se učiš o krajevni kulturi, posebej ti je blizu zgodovina. Viri, od katerih pridobivaš informacije morajo biti zanesljivi, dogodki pa organizirani kot so na primer razstave ali nastopi.

Vem, nisem v trendu, a nikoli mi to ni veliko pomenilo in če bi mi kdo danes, ko je modno križariti z ladjami, ki so prava mesta na vodi, podaril tovrstno potovanje, bi bila najbolj žalosten človek na svetu. Rada sem na celini, na trdnih tleh, predvsem pa mi je pomembno, da kjerkoli že sem, da je z menoj moja družina.

Vsi smo popotniki, v času in prostoru. Nekaj sopotnikov nam je danih, večino izbiramo sami. Med nami so ljudje, ki želijo, da jih vsi poznamo, da vsi vemo zanje, mediji brez njih ne bi imeli o kom poročati, več pa je tistih tihih veliki dobrih ljudi, ki našemu življenju dajo pravi pečat. Hvaležna sem, da imam svoje bisere, verjamem, da jih ima vsak med vami. In hvaležna sem, da živim na tem koščku sveta in v tem času, ki je izjemen. Ne maram tarnanja, predvsem pa nostalgčnih izjav v smislu: kako je bilo včasih lepo, pa smo šli čez mejo in kupovali ... Meni je lepo danes, čeprav praznične luči prižgejo že konec novembra, a teme ne maram, lepše je potovati, če prižgejo luč, le to, da prave Luči ne spregledam, moram paziti. A vzeti mi je ne more nihče. Naj Luč zasveti tudi vam, naj svetloba, ki jo je vedno več, svetli vaša življenja tudi v novem letu. Prijetno potovanje vam želim, v času in prostoru.

Mateja Feltrin Novljan

Popotniki in tujci

Če kdo misli, da bo ta zapis reklama za spletni portal Popotnik, se moti, čeravno dela tam nekaj simpatičnih fantov, ki pošiljajo uporabnikom čisto koristne nasvete. Tudi o turističnih potovanjih ne bo govora, čeprav si verjetno večina ljudi, ko sliši besedo popotnik, predstavlja nekoga, ki se rad prevaža po svetu z različnimi prevoznimi sredstvi in želi videti čim več dežel, srečati veliko ljudi in spoznavati neznane kulture. V naših logih pa je zadeva drugačna.

Frančišek Asiški je razmišljal o mnogih rečeh, a jih je navadno razumel na svoj način, malo drugače od večine. Tako omenja tudi popotnike in zapiše v 11. členu Vodila Frančiškovega svetnega reda takole: V duhu »blagrov« naj se (Frančiškovi bratje in sestre) trudijo, da bi svoja srca očistili vsake nagnjenosti in poželjivosti po posesti in oblasti, kot se spodobi »popotnikom in tujcem« na poti v Očetovo hišo.

V duhu blagrov! Vemo, da so blagri narobe obrnjene vrednote današnjega časa: blagor ubogim v duhu, blagor preganjanim, blagor žalostnim ... Kaj imajo popotniki s tem? Če pozorno preberemo ta člen vodila, lahko ugotovimo, da nam naroča, naj se otresemo želje po posesti in oblasti, kot se spodobi tistim, ki

bi radi prišli v Očetovo hišo, se pravi v nebesa. Če povežemo to navodilo s tistim, ki pravi, da vodi v nebesa ozka in strma pot, nekako zaslutimo, da se tja ne bomo mogli odpeljati z letalom ali jahto ali kakim drugim sredstvom hitrega prevoza. Tudi če bomo veliko pešačili, ni nujno, da bomo prišli tja. Za vstop v nebesa so potrebne posebne poti in razlogi zanje.

Vrnimo se k Frančišku, h koreninam naše duhovnosti: glede na poročila sodobnikov je Frančišek kar naprej nekam hodil. Čudim se, kako je imel čas in kako je zmogel vsa svoja romanja. Saj vendar ni potoval s hitrimi prevoznimi sredstvi, ampak v glavnem peš. Pri Mariji Angelski je prejel še bolj konkretno navodilo po besedi evangelija, v kateri Jezus pravi: „Pojdite. Ne oskrbujte se ne z zlatim, ne s srebrnim ne z bakrenim denarjem v pasovih, ne s popotno torbo, dvema suknjama, čevlji in palico, ampak zaupajte v Gospoda“. Vzkliknil je: »To iščem, to hočem, srčno želim to storiti!« In je šel: v Gubbio, kjer je umiril volka, v Canaro, kjer so želeli vsi iti za njim. Napotil se je v Rim, da je prosil papeža za potrditev Vodila. Vsake toliko časa je šel na La Verno, po pešpotih oddaljeno od Assisija dobrih 170 km. Zakaj je tolikokrat hodil tja? Nekateri menijo, da tudi zato, da se je umaknil pred problemi, ki jih je prinašala vedno večja množica bratov, da je lahko v miru premišljeval in molil, da je jasneje razumel, kaj hoče Bog od njega in tam je nazadnje prejel največjo potrditev in svoj največji križ, rane našega Gospoda. Dve leti je potoval v Sveto deželo, kjer se je srečal s sultanom Malik al Kamilom, in nazaj. Tja ga je gnalo iskanje miru, danes bi rekli, duh Assisija. Srečamo ga v Grecciu, kamor ga je klicala želja, da bi podoživel Jezusovo rojstvo v kar najbolj avtentičnem okolju, pa v Fonte Colombu, kjer se je štirideset dni postil in potem napisal Vodilo, pa v Pogigu Bustone, pa v Sieni, v Cortoni in še marsikje.

Videti je, kot bi bilo njegovo življenje eno samo potovanje, romanje.

Kaj neki ga je gnalo na pot? Morda prav nasvet iz 11. člena Vodila: očistiti svoja srca. Pot je kot dleto – s človekovega srca počasi kleše obloge nečimrnosti, oholosti, zagledanosti vase ... Spomnim se dogodka s peš romanja od La Verne do Assisija. Mlad nemški poslovnež je prvi dan vzvišeno zatrjeval, da ne hodi zato, da bi romal, ker romanje je isto kot trpinčenje, tega že ne bo počel, on samo preizkuša svojo telesno pripravljenost. Zadnji dan, zadnje kilometre pred Assisijem je prehodil po prstih, ker je imel vse podplate v mehurjih. Z muko se je pomikal proti cilju potovanja in s hvaležnostjo zrl na baziliko, ki se je počasi približevala. Na koncu je jokal od sreče.

Kdo ve, kaj je Frančiška gnalo na pot? Ugibam: morda želja po čiščenju duše, ko je lahko ure in ure preživel v samoti, v molitvi in med hojo občudoval stvarstvo in Stvarnika. Gotovo ga je gnala tudi ljubezen do bratov, ki jih je obiskoval v njihovih preprostih bivališčih in ohranjal stik z njimi.

Tudi mi se kdaj odpravimo na pot, na kakršenkoli način, da si umirimo in očistimo dušo, obiščemo brate in sestre ter hvalimo in slavimo Najvišjega.

Dorica Emeršič

Peš na potovanje

Kaj ko bi kdaj zamenjali lahkotnost klasičnega ležanja na plaži za **večdnevno popotniško avanturo**? Nekakšen treking skozi slovenske pokrajine.

Predlagam, da se peš odpravite **v daljave in ne v višave**. Skozi gozdove, mimo osamljenih kmetij, skozi vasi in mesta. S svojimi najdražjimi.

V Sloveniji sta E6 in E7. Ni vam treba iti daleč. V Sloveniji imamo namreč v okviru evropskih pešpoti kar dve poti.

E6 ali Ciglerjeva pot se v Sloveniji začne na mejnem prehodu Radelj nad Dravsko dolino in nas po 350 km čudovitih poti skozi gozdove, mimo osamljenih kmetij in vasi pripelje do Strunjana. Slovenski gozdarji so jo speljali pretežno skozi gozdove. Za celotno pot potrebujete okoli 14 dni. Nekateri jo prehodijo v enem kosu, sam priporočam, da jo razdelite v dve, tri etape. Celotna E6, ki poteka od severa Finske do vzhoda Grčije pa je dolga okoli 5200 km.

E7 ali Naprudnikova pot pa vodi od mejnega prehoda Robič na zahodu Slovenije do Hodoša na meji z Madžarsko (okoli 600 km). Celotna E7 vodi od zahodne Španije do vzhodne Madžarske in je dolga 4330 km.

Popotništvo postaja v Evropi in po svetu vedno bolj popularno. Vedno več ljudi se odloči in se peš odpravi na dolge poti. V okviru **Evropske popotniške zveze** (European Ramblers' Association), združenja organizacij, ki se povezujejo z namenom popularizacije dolge hoje (long-distance walking), skrbijo za 11 evropskih pešpoti.

Kaj pa pravzaprav je popotništvo?

Kaj pravzaprav loči popotništvo od drugih dejavnosti v naravi: pohodništva, izletništva,

planinarjenja? Anton Lesnik, bivši predsednik Komisije za evropske pešpoti Slovenije, pravi, da je profesor dr. Boštjan Anko opisal popotništvo kot dalj časa (več dni) trajajočo hojo, ne samo po gorskem svetu, pač pa tudi skozi kraje in vasi, preprosto prenočevanje, predvsem pa stik ljudmi in naravo. Nič hite-nja in lovljenja rekordov, pač pa spoznavanje naravne, kulturne dediščine in ljudi na poti.

Doživetja na dolгих poteh

Na pot vzemite svoje najdražje. Izkušnje kažejo, da večdnevno (3-6 dni) pot zmorejo tudi otroci stari 8 let, 10 let. Na takem popotovanju se prehodi na dan okoli 25 km, kar zahteva nekaj osnovne telesne in psihične pripravljenosti. In premislek o opremljenosti.

Na dolgi poti se dogaja vse iz česar je tudi sicer sestavljeno življenje: veselje, žalost, napor, lenarjenje, pomanjkanje, izobilje, zaje-danje, bolečine, ugodje. Prava šola življenja, ki pa jo otroci radi obiskujejo.

Večdnevno popotovanje je navdihujoče, je vzgojno, je srečevanje ljudi, različnih pokrajin in naravnih sestavov. Pot je tudi priložnost za iskanje novih poti v življenju, tudi samega sebe. Prepričan sem, da boste doživeli veliko lepega, srečali veliko prijetnih ljudi, videli obilo zanimivih krajev in se predvsem ustavili in premislili – tudi svoje življenje.

Aleš Čerin,

po: <http://www.casnik.si/index.php/2010/05/25/pes-na-vecdnevno-popotovanje/>

Pater Pij nam je uredil dom

Janez in Klavdija sta človeka, ki živita polno življenje. Srečanje z njima vedno prinaša veselje in optimizem. Zavedata se, da je lepo biti popotnik drug z drugim, ker sta v življenju tesno povezana z Bogom. Prav letos praznujeta 10 letnico poroke.

Kje se je začela tvoja pot življenja?

Janez: V materinem telesu, nekje na Koroškem. Sonce sem ugledal v Slovenj Gradcu, najprej smo živeli v blokovskem naselju na Ravnah na Koroškem, v 5. razredu OŠ pa smo se preselili na

podeželje blizu Dravograda. Imam še 5 let starejšo sestro.

Klavdija: Na kmetiji nad Ravnami na Koroškem. Spomnim se polne hiše, saj smo nekaj časa živeli skupaj z družino mojega strica, vseskozi pa z dedanom in bico (kot mi rečemo babici). Veliko smo bili v naravi, kar me je zaznamovalo in me z njo neizbrisno povežalo.

Kaj si v otroštvu zanimivega užpil/a?

Janez: Eno jutro sem bil doma še pred 5 let starejšo sestro, ki me je peljala v vrtec. Pobegnili sem in takoj tekel domov. Tu se je že zgodaj razkril moj svobodni, skavtski duh.

Klavdija: Predvsem mami smo povzročili kar nekaj sivih las. Nekoč smo spravljali seno na Prežihovini in s sestrami in bratranci smo se, brez da bi obvestili starše, kar peš ob glavni cesti sami odpravili domov (približno 5 kilometrov). Zelo jo je skrbelo za nas in mislim, da smo „fasali“ eno ali dve okoli ušes.

Tvojo pot je zaznamovalo skavtstvo. Kako?

Janez: Skavtstvo me je nagovorilo in kmalu povsem prevzelo. Vzgoja v in za Ljubezen, vzgoja v in za skupnost, preprostost. Življenje v preprostosti in iskrenem veselju. Bratstvo za svetovni mir. Trudim se, da bi vedno bolj živel v skladu s temi načeli.

Klavdija: Skavtstvo sem spoznala po tem, ko sva se spoznala z Janezom in me je res pritegnilo. Danes že vem, da je moje poslanstvo delo z otroki, mladimi in to mi je voditeljstvo omogočilo. Neprecenljive izkušnje, spodbuda h globljim osebnim odnosom, predvsem v klanu (veja popotnikov in popotnic) in iskanje Božjega načrta za mojo življenjsko pot. Pri skavtih sem spoznala zelo dobre ljudi, številne predane duhovnike in to me je utrdilo v moji veri.

Potovanje te je pripeljalo v Ljubljano

Janez: Študij v Ljubljani. Sanje vsakega Korošca. Hecam se. Dolgo sem bil prepričan, da se bomo

kmalu vrnili nazaj na Koroško. Zdaj je že jasno, da ostajamo tu, kjer imamo veliko dobrih prijateljev. Na Fakulteti za družbene vede sem si izbral študij politologije - analiza politik in javna uprava. In v tem okolju sem spoznal zelo dobrega prijatelja, Dušana, ki je moja poročna priča. Z njegovo družino smo tudi zelo povezani in z ženo Mihaelo sta botra naši Dominiki.

Klavdija: Štiri leta za Janezom sem tudi sama odšla študirat v Ljubljano, sprva biokemijo, nato pa sem ugotovila, da me kliče pedagogika na Filozofski fakulteti. Tudi to obdobje življenja je bilo zelo lepo in tudi jaz sem na faksu spoznala svojo najboljšo prijateljico, Barbaro, ki je moja poročna priča in z njeno družino smo povezani tudi kot botri naših prvorojenk.

Oba: Oba sva doštudirala v Ljubljani in sva od takrat vezana na delo v Ljubljani. Živimo pa zdaj že skoraj eno leto v okolici Komende, skoraj na Gorenjskem. Torej smo Gorenjski Korošci.

Kaj pomeni, da si šel/šla v Narnijo?

Oba: Pred kakšnimi 15. leti je takratni kaplan na Ravnah na Koroškem, Simon Potnik, odkril serijo knjig Zgodbe iz Narnije. Popolnoma so ga prevzele zgodbe o Luciji, Suzani, Petru, Evstahiju, Juliji in drugih otrocih ter njihovih izletih v čudežno Narnijo ter doživetjih z Aslanom. To navdušen je

uspešno prenesel na nas. Ko pa je Vlado (Dokolenko, kot ga je poimenovala naša Dominika) naši družbi za zgodnje poletno dopustovanje predlagal morsko domovanje glavnega prevajalca in ljubitelja C. S. Lewisa, gospoda Jakoba Emeršiča, smo bili navdušeni in takoj smo to morje poimenovali Narnija. Kar nekaj let nam je bilo dano hoditi v Narnijo, za kar sva izjemno hvaležna.

Kdo so bili ti Narnijci in kaj so počeli?

Oba: To so bili predvsem skavtski voditelji takratnih stegov Koroška 1 in Koroška 2, ter nekaj skavtskih duhovnikov: Franc Zorec, Vlado Kolenko in Simon Potnik. Vsako leto se nam je pridružil še kdo zunanji. Počeli smo vse mogoče: veliko smo plavali, raziskovali Cres in nekatere druge obmorske kraje. Našli smo podzemno jamo, našli smo zapuščeno jadralno desko, na kateri sta dva najpogumnejša obveslala Cres. Veliko družabnih iger smo igrali, peli, se pogovarjali. Nekateri so več spali, drugi so že pred sončnim vzhodom pridno tekli. Ena največjih dragocenosti je bila vsakodnevna naša. Kako to nagovarja!

Na kaj te spominjajo besede: Eiscream, Bier, cola, fanta, Wasser, trampo-trampo-trampo-lin?

Janez: To je šifriran pogovorni jezik naju z Dokolenkotom. Samo midva ga razumeva. Ne smem vam izdati šifre. Sicer pa obstajajo fotografije, ki dokazujejo, da smo bili res zdržljivi, da smo pri 35 stopinjah Celzija še na polno skakali na trampolinu. Spomnim se gospoda z dvema

hladilnima torbama v rokah in še eno čez ramo, ki je bil zaščitni znak obale, ki se imenuje Sunčana uvala. Vedno je bil tam.

Klavdija: To je res posebna govorica Vladota in Janeza. Jaz večine njunih pogovorov sploh ne razumem. Tako zanimivo komunicirata in težko je to razvozlati.

Pot vaju je ob nekem sončnem zahodu pripeljala v Lubenice

Janez: Sončni zahod je bil čista milost. Darilo. Ne morem reči naključje, ker ta ne obstajajo. Franc Zorec nama je s Klavdijo pomagal pripravljati se na skupno življenje. In ker je lepa praznovanja najlepše doživeti skupaj s prijatelji, sva skupaj z njimi 13. junija 2005 v Lubenicah sklenila zaroko. Pred skromno kapelico nad pečinami, v sončnem zahodu.

Klavdija: V Lubenicah (oziroma globoko pod njimi) smo se večkrat kopali. In plavali v špiljo ter pod skalami in morjem tudi ven iz nje. Kakšen izziv! In ta kraj sva si izbrala za blagoslov najine zaroke. Janez mi je ob skoraj planinski poti od morja do kapelice nabral cvetje in spletel venec iz njega. Od takrat sva se eno leto res intenzivno pripravljala na zakon. Med obredom so se ob nas kar ustavljali

turisti, ki so mislili, da je že poroka in spomnim se Italijank, ki so mi čestitale in me objemale ter potočile kakšno solzico.

Česa si se veselil/a, da te je pot vodila v zakon?

Janez: Veselil sem se možnosti, da zaživiva in izkusiva Božjo ljubezen skozi darovanje drug drugemu. Želel sem si pripadati Klavdiji in živeti ter osebno rasti iz tega. Veselil sem se možnosti imeti otroke s Klavdijo in jim predati to veselje in Ljubezen.

Klavdija: V svoji okolici nisem imela veliko zgledov trdnih, zdravih, lahko rečem lepih zakonov. Sama sem po tem zelo hrepenela, pa vendar težko verjela, da je uspešen zakon sploh mogoč. Z Janezom sem na poti odkrivanja lepe skupne poti, za katero je potrebno trdo delo, a so tako lepi sadovi.

Janez, tebe je pot vodila v politične vode. Vendar ne v prve bojne vrste. Kaj počneš v zadnjih 10 letih?

Janez: Poklicno sem preteklih 10 let izkusil marsikaj. Od tega sem dobrih šest let v politiki. Kot strokovni sodelavec sem nekaj let delal v odnosih z javnostmi, zadnjih nekaj let pa pokrivam vsebinska področja, ki se mi zdijo zelo pomembna: delo, dru-

žino, socialne zadeve in invalide, izobraževanje, znanost, šport in mladino, kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano ter kulturo. Seveda po potrebi poprimem za vsako delo, saj je zame vsako delo častno in z vsakim delom se kaj novega naučim. Sicer pa sem delal tudi v medijih, na radiu in TV ter na skladu za štipendije.

2 leti. Imamo pa še enega angelčka v nebesih, ki se mu priporočamo v varstvo. Otroci so za naju res dar in bogatijo življenje. Ne bova rekla, da ni naporno, a vendar, to je pristno, to nas ohranja žive.

Naredila sta pot iz Trzina na Klanec pri Komendi. Kdo je zaslužen, da je ta pot uspela?

Oba: Pater Pij osebno. In sveti Jožef. V Trzinu smo preživeli krasnih 9 let. Spoznali krasne ljudi in se zelo povezali s krajem. Žal pa je najeta hiška po rojstvu Janeza Filipa postala pretesna in kar nekaj let smo molili za rešitev stanovanjskega vprašanja ter iskali različne možnosti. Po nekaj letih negotovosti na eni in zaupanja ter molitev na drugi strani nam je bila podarjena možnost za malo večji dom. Še dve leti nazaj skoraj nepredstavljivo. Zelo hvaležni smo za vse, kar nam je dano in se za to vseskozi zahvaljujemo.

Kaj predajata otrokom iz vajine poti...

Oba: Dejstvo, da so ljubljani in dragoceni takšni, kot so. Skromnost, radovednost, veselje. Vztrajnost in solidarnost. Ljubezen do Boga in sebe.

Kakšni naj bodo danes otroci in kakšna vzgoja?

Oba: Vzgoja naj bo zdrava, preprosta, iskrena. Otroci nas stalno opazujejo in prevzemajo naše vzorce. Vzgoja je torej z zgledom, kar naju, kot starša, še toliko bolj spodbuja k stalnemu preverjanju, ali dovolj jasno odgovarjamo na Božji klic k Ljubezni. Zdaj že izkušava, da so otroci res slika staršev.

Kaj svetujeta vsem mladim, ki se odločajo za svojo pot?

Oba: Mladi, imejte sanje, postavljajte si cilje in jim sledite. Najdite si dobro, zdravo družbo, kjer boste svoje talente lahko v polnosti razvili. Ne pozabite na Božjo ljubezen. Delajte dobro. Tega vam ne more nihče prepričati.

Pogovarjal se je br. Vlado Kolenko

Klavdija, tvoja pot je vodila med Iskreni.net... To pomeni samo sedenje v pisarni?

Klavdija: Pravzaprav oba kot prostovoljca delava za iskreni.net in zavod tudi podpira za donacijo. Vodila sva že številne programe, od e-priprave na zakon, pomagala pri Festivalu družin, program Zazrita si oči za zakonce, se izobrazila za svetovalca za metodo naravnega načrtovanja družine Sensiplan. Jaz pa sem delno tudi profesionalno angažirana, saj vodim in razvijam različne projekte, programe v podporo zakoncem, družinam, rada pišem članke za portal iskreni.net in še se kaj najde.

Na pot skupaj z vama so prišli otroci...

Oba: Z veseljem sva sprejela tri nadebudne otroke: Judito, ki je stara skoraj 7, Dominiko, ki je stara skoraj 5 in Janeza Filipa, ki je star skoraj

Vožnja s kolesom

Sprva sem Boga doživljal kot opazovalca, kot sodnika, ki nepristransko sledi stvarim, ki sem jih naredil narobe. Na ta način naj bi ob moji smrti Bog vedel, ali zaslužim nebesa ali pekel. Vedno je bil navzoč kot nekakšen Predsednik; prepoznal sem njegovo sliko, kadar sem jo videl, toda v resnici ga nisem poznal.

A sčasoma, ko sem Boga bolj spoznal, se mi je življenje zazdelo bolj podobno vožnji s kolesom, s takim za dve osebi; in opazil sem, da Bog sedi na zadnjem sedežu in mi pomaga poganjati.

Ne vem točno, kdaj mi je predlagal, naj zamenjava mesti, toda od takrat življenje ni bilo več enako ... Življenje z Bogom naredi življenje veliko bolj razburljivo.

Dokler sem imel krmilo v rokah, sem vedel za pot. Bilo je precej dolgočasno in predvidljivo. Vedno sva vozila po najkrajši razdalji med dvema točkama.

Ko pa je On prevzel vodstvo, naju je vodil po čudovitih bližnjicah; čez gore, po skalovitih poteh; in to z vratolomno hitrostjo; vse, kar sem lahko storil, je bilo, da sem se trdno držal. Čeprav je izgledalo kot norost, je neprestano govoril: »Goni! Goni!«

Postal sem zaskrbljen. Vprašal sem ga: »Kam me vodiš?« Samo nasmehnil se je, ni odgovoril in ugotovil sem, da se mu začnem zaupati. Kmalu sem pozabil na svoje dolgočasno življenje in vstopil v pustolovščino. Kadar sem mu potožil: »Bojim se,« se je naslonil in se dotaknil moje roke.

Odvedel me je do ljudi, ki so imeli darove, katere sem potreboval: darove ozdravljanja, sprejemanja in veselja. Podarili so mi jih, da sem jih vzel na svoje potovanje; Najino potovanje; Gospodovo in moje.

Spet sva se ustavila. Rekel je: »Oddaj te darove, dodatna prtljaga so, preveč tehtajo.« Storil sem tako. Podaril sem jih ljudem, ki sva jih srečala in odkril sem, da v razdajanju prejemam in še najino breme je lažje.

Sprva mu nisem zaupal pri vodenju mojega življenja. Mislim sem, da ga bo zavozil. Toda poznal je skrivnosti kolesarjenja, vedel je, kako zvoziti ostre ovinke, kako skočiti na čistino med skalami, kako leteti po zastrašujočih delih poti.

Tako se učim molčati in poganjati pedala po povsem tujih krajih in s svojim čudovitim spremljevalcem, svojim Bogom, začnem celo uživati v razgledu in hladni sapi, ki mi brije v obraz.

In kadar sem prepričan, da ne morem več, se samo nasmehne in pravi: »Goni!«

Neznan avtor

Domen Rabak

Skavt, skavtski voditelj, rad imam naravo, gorsko kolesarstvo, plezanje, adrenalin, ljudi, druženje...

Sem najstarejši iz družine s petimi otroki in mogoče tudi zaradi tega trmast človek. Nena-zadnje me je tudi trma v povezavi z vztrajnostjo pripeljala do točke kjer sem sedaj... da sem kandidat pri kapucinih.

Mislim, da sem klic v posvečenost začutil že zgodaj... enkrat v osnovni šoli sem začutil nekaj, kar me je privlačilo, da bi bil blizu Jezusu in mu služil. Potem pa so prišla leta pubertete in kar pač prinesejo tista leta s seboj in to čutenje je nekako ostalo nekje zadaj tudi zaradi tega, ker sem klic odrival od sebe in nisem hotel imeti nič opravka s tem. Klic pa je »bdel« naprej nekje zadaj, v »malih možganih«.

Po osnovni šoli sem se vpisal na Škofijsko gimnazijo v Vipavi, kjer sem imel med drugim čudovito priložnost za osebno in versko rast, pri čemer mi je bil v veliko pomoč tudi duhovni vodja v dijaškem domu, kjer sem bival, Marko Rijavec. Imel sem obdobja, ko sem močnejše čutil poklicanost in si pustil o njej razmišljati in si priznati, da je mogoče nekaj na tem in obdobja, ko sem take misli odrinil in odrival daleč stran od sebe ter zanikal, da je kaj takega možno. Želel sem se poročiti, imeti otroke, družino, imel sem tudi dekleta in resno sem si želel zakona in

družine in ko je v takih obdobjih mojega življenja moje srce podražila misel na posvečeno življenje, sem imel odličen izgovor, da ne, ker želim biti poročen in imeti družino in da, dragi Bog, preprosto ne bo šlo! »...Če pa me hočeš imeti, da ti služim... morda nekoč kot diakon.«, sem nekoč odvrnil v svojem boju s seboj in Bogom imel sem namreč dobre izgovore zakaj ne.

Imel sem svoje načrte, se vpisal na medicino in z veseljem študiral meni drago znanost, dragi Bog pa je imel in ima očitno druge načrte in me je, na polovici akademskega leta začel ponovno »dražiti« s klicem. Tokrat je bil On »na boljšem«, saj je bil takrat moj edini izgovor študij medicine. Videl sem, da me nekakšen nemir, ob čutenju klika, ne pusti mirno študirati naprej, zato sem se odločil stvari priti do dna, da bi se že enkrat pokazalo ali je ta klic resničen ali pa pač ne... poročenost ali posvečenost?... Zdravnik ali Bogu posvečen-duhovnik?

V Mariboru, kjer sem študiral, sem si poiskal duhovno spremljanje, ki sem si ga našel na centru za duhovne poklice (opomba: duhovni poklic je tako poročenost kot posvečenost).

Hvaležen sem s. Štefki Klemen, ki mi je pomagala, da sem uredil svoje molitveno življenje in me z realnostjo in strogostjo, ki sem jo potreboval, spodbujala, naj bom kritičen do sebe in naj presojam svoje misli in čutenja. Zelo mi je pomagala premišljevalna molitev ob Sv. Pismu in v mislih, ki sem si jih beležil ob molitvi, sem tudi sam ugotovil, da zgleda, da bo nekaj na tem, da me Gospod kliče v posvečenost. Tako, ob rednem spremljanju, molitvi in uspešnem študiju medicine, sem po nekaj mesecih prišel do spoznanja, da je verjetno duhovništvo zame poklicanost življenja. Lotil sem se vprašanja, kje bi me rad Bog imel in kje se bolj čutim domačega oziroma kje se bom počutil bolj izpolnjenega. Moja odločitev se je nagibala proti redovništvu.

Po duhovnem vikendu Frančiškove mladine, katere del sem bil med študijem, mi je s. Urša Marinčič posredovala vabilo na duhovne vaje s kapucini - Duh dela. Udeležil sem se jih in takrat prvič bolj konkretno srečal in doživel brate kapucine. Po tem se je moja odločitev nagnila k posvečenosti v duhovništvu med redovniki in odločal sem se za kapucine. Vedel sem, da moram svojo odločitev priznati najprej samemu sebi in Bogu ter na koncu tudi svojim najbližjim. Tako dobivam od ljudi različne odzive, ampak se ne oziram na mnenja drugih, pa naj bodo zelo pozitivna ali pa odbijajoča, vem kaj hočem in to je glavno.

Vesel sem, da se da sem že v začetku julija uspešno zaključil prvi letnik medicine in sem si lahko po skavtskem taboru vzel čas za duhovne vaje. Odšel sem v Vipavski Križ in tam z brati kapucini živel dva tedna. Ob delu, molitvi in druženju sem prečiščeval svojo odločitev. To, da so kapucini moja pot, so večkrat potrdile besede »pet hlebov in dve ribi«. Sprejel sem Božje povabilo. Prepustil sem se Mu in se Mu prepušчам, da me vodi.

V septembru 2015 sem svojo odločitev izlil na papir in napisal prošnjo za sprejem v kandi-

daturu pri kapucinih. Svoje življenje zaupam v Jezusu in ga prosim, da mi pomaga, da svojo odločitev še prečistim in grem naprej po pravi poti.

Od konca oktobra 2015 sem bil v kandidaturi pri bratih kapucinih in sem bil del bratstva v Škofji Loki. Ni mi bilo dolgčas, štirikrat na teden sem imel dopoldne »kapucinski pouk«, popoldne je prišlo na vrsto fizično delo, kar je pa vmes še časa sem imel prosto za svoje opravke, en dan pa sem imel čisto zase. Trikrat na dan sem se z brati srečeval pri skupni molitvi. Enkrat v tednu pa smo imeli tudi mašo bratstva, ko skupaj slavimo Gospoda. Vsak brat nekaj prispeva bratstvu tudi z delom, tako imam tudi jaz že nekaj zadolžitev.

Vesel sem, da mi kapucini dopuščajo, da sem lahko še naprej bil aktiven kot skavtski voditelj. Skavtstvo ima v mojem življenju zelo velik pomen, zame je način življenja in kot skavt sem imel velikokrat priložnost začutiti Boga v Stvarstvu, kar me povezuje s Frančiškovo ljubeznijo do Stvarstva in njegovo preprostostjo. Moja vera je rastla z mojo skavtsko potjo in zato vem, da tudi skavtstvo močno vpliva na mojo odločitev. Tudi skavtsko vodilo »Bodi pripravljen-vedno pripravljen!« Pripravljen sem iti za teboj Jezus, če ti tako hočeš.

... sem divjak in Božji otrok, kristjan in imam rad Boga, če me On k nečemu vabi in me želi imeti v svoji službi, mu to težko odrečem.

Dne 6. oktobra 2016 sem vstopil v postulat v Lendinari v Italiji. Tam nas je 17 fantov, ki se skupaj pripravljamo na redovno življenje.

Test usmiljenosti

V Cerkvi smo zaključili izredno leto Božjega usmiljenja in začnemo leto družine. Prav pred svojimi očmi zaznavamo čudovito priložnost, da preverimo: »Ali sem usmiljen v svoji družini?« Dragi brat, sestra, povabljen si, da se sprehodiš skozi spodnji vprašalnik in na koncu preveriš svoje stanje usmiljenosti.

foto: splet

1. Ko me kdo v družini prosi za pomoč, navadno rečem, da nimam časa:

- a) ne drži, ker se trudim biti v pomoč drugim
- b) se zgodi
- c) saj si me nihče več ne upa prositi

2. Ko nekdo v družini naredi kaj narobe:

- a) ga ljubeznivo opomnim, ko pride za to primeren čas
- b) po navadi ga hitro popravim
- c) običajno se za to sploh ne zmenim

3. Če imam v garderobni omari več dobrih oblek, bom eno dal za uboge:

- a) oddal bom najslabšo
- b) letos še ne, naslednje leto pa bomo videli
- c) ne, nobeni se ne bom odrekel

4. V restavraciji se pred jedjo pokrižam:

- a) vedno
- b) v mislih se zahvalim Bogu
- c) a si ti nor?

5. Pri uživanju hrane pazim, da je ne zavračam:

- a) da, prav je, da smo skromni
- b) zakaj le, saj kompost dobro hrani zemljo
- c) jem le tisto, kar mi paše

6. Za pomoč revnim sem že kdaj daroval/a osebni denar (npr. prek SMS)

- a) redno darujem
- b) enkrat ali dvakrat
- c) nikoli

7. O migrantski problematiki sem se izražal:

- a) iskreno in sočutno
- b) kot sem pobiral informacije na ulici
- c) to ni moj problem

8. Darove sprejemem:

- a) vsak dar sprejemem hvaležno iz srca
- b) »Nekateri pa res nimajo pojma o obdarovanju.«
- c) najraje dobim denar, da si sam kupim, kar hočem

9. Človeka ocenjujem po njegovem videzu:

- a) mogoče na začetku, potem pa mu dam priložnost
- b) »Saj ni sam kriv, če se ne zna ali ne more obleči.«
- c) »Pri obleki se vse začne in konča.«

10. Običajno bolnika, ki ga obiščem:

- a) vprašam, če kaj potrebuje
- b) najprej ga seznanim o tem, kako sam živim
- c) raje ne obiskujem bolnih ljudi

11. Molim za rajne:

- a) redno molim za srečno zadnjo uro in za pokojne

- b) za praznike (npr. vsi sveti)

- c) dovolj imam svojih problemov, za katere moram moliti

12. Če je v družinskem pogovoru na vrsti opravljanje, sem takoj zraven:

- a) najraje se umaknem iz takega pogovora
- b) nočem opravljanja, ampak ne znam reči ne
- c) to je najboljša tema za pogovor

13. Od moje zadnje spovedi je minilo že približno:

- a) štirinajst dni
- b) pol leta
- c) dve leti

14. Ko doživim krivico se odzovem:

- a) z molitvijo
- b) vdano v smislu »Kaj hočemo, krivice so del življenja.«
- c) z ognjem in gromom

15. Z veselim človekom se rad družim:

- a) v žalostnem pa vidim Jezusa
- b) žalostnega vsaj opazim
- c) žalostnemu se raje izognem

16. Prositi za odpuščanje je zame znanstvena fantastika:

- a) ni res!
- b) niti ne
- c) kako si uganil?

foto: splet

Rezultat

Preštej število obkroženih **a**-jev, **b**-jev in **c**-jev! Če padeš v dve različni skupini, glej tisto, bližje c-ju.

4 ali več c-jev:

Nujno ti je potrebna infuzija usmiljene Božje ljubezni. Jezus te že ljubi. Prosi ga, da ti da čutiti svojo ljubezen. Predpisujem ti:

- spoved
- dobro delo
- obisk svete maše

6 ali več b-jev:

Nisi čisto prepričan o Božji ljubezni do sebe. Zahvali se Bogu za dar vere in za tiste, po katerih si jo prejel (morda starši). Ne bodi mlačen. Predpisujem ti:

- spoved
- dobro delo
- obisk svete maše med tednom

8 ali več a-jev:

Bog je v tebi dobro delo začel. Dovolj mu, da ga dokonča. Varuj se napuha! Če ga nimaš, začni moliti za duhovnega spremljevalca. Redno prejemaj svete zakramente!

br. Mitja Marija Ponikvar

Obljube FO Mb –Studenci

Letošnji praznik svetega Frančiška smo na Studencih praznovali tudi s tem, da je polovica skupine Frančiškovih otrok izrekla svojo obljubo. Potem ko so skozi lansko leto bolj ali manj redno srečevali na sobotnih srečanjih, ki jim pri nas rečemo Frodo (FRančiškov Oratorijski Dan Otrok), smo se letos dobili prvo soboto v oktobru in pregledali, kaj nam sploh pomeni držati obljubo, kdaj jo sami damo in kakšna mora biti in komu jo moramo dati, da se trudimo, da je ne bi prelomili. In potem smo pogledali še na obljubo Frančiškovih otrok ter se odločili, da jo potem v torek na sam praznik tudi izreče 9 otrok. K slovesnosti so doprinesli tudi sestre in bratje iz Frančiškovega svetnega reda, ki so sodelovali pri sveti maši, predvsem pa poskrbeli, da smo večer zaključili s sladkim okusom piškotov in peciva.

Novo obljubljenim čestitamo in želimo lepo rast skozi leto.
Animatorka

Jezus ♥ svet po tebi

Duhovne vaje za Frančiškove otroke

Od 18. do 20. novembra letos je bilo v Domu duhovnosti Kančevci ponovno živo, saj so (letos tri mesece prej kot

po navadi) potekale duhovne vaje za Frančiškove otroke za Štajersko regijo. Z otroki smo skozi tri dni podrobno spoznavali življenje Matere Terezije, ki je s svojimi dobrimi deli in načinom življenja pokazala dober zgled za mlade. S pomočjo programa, v katerem ni manjkalo iger, delavnic, gledaliških predstav, molitve in seveda prostega časa, so otroci preživeli pester vikend.

Animatorji, ki smo letos bili navzoči kar v velikem številu, smo se potrudili preko znanega muzikla o materi Tereziji, Svinčnik zanj, otrokom prikazati veličino in vrednost življenja, ki ga živiš, ko se predaš in poslušas Božji načrt. Petkov večer je služil spoznavanju med udeleženci in animatorji ter uvodnemu spoznavanju s svetnico iz Kalkute. Sobota je minila v razmišljanju o poklicanosti, dobrih delih in vzornikih.

Kot vsako leto pa je zadnji večer bil poln smeha in zabave, saj smo otrokom pripravili kviz o materi Tereziji, igre in si z veseljem ogledali tudi njihove talente, ki so jih pokazali.

Zadnji dan smo k sodelovanju povabili tudi starše, s katerimi smo ob koncu praznovali sveto mašo. Duhovne vaje so potekale v razigranem, sproščenem vzdušju in komaj čakamo, da se ponovno vidimo. Hvala vsem animatorjem in duhovnim asistentom za sodelovanje in vedrino, ki jo prinašate.

Miša Antončič

Majhen svinčnik

Verjetno se vprašate kaj ima svinčnik skupnega z duhovnimi vajami. Verjetno vam pade na misel, da smo s svinčnikom risali, pisali in barvali. Ampak ta svinčnik, pravzaprav svinčniki, imajo še večjo povezavo z duhovnim vikendom. Svinčniki smo namreč bili vsi mi.

Najprej smo bili topi, nato pa nas je Stvarnik, od petka pa vse do nedelje, šilil in šilil. Ampak preidimo k sočnim temam... Na duhovnih vajah v Vipavskem Križu smo se zbrali Frančiškovi prijatelji iz Vipavskega Križa, Sostra in Ljubljane, natančneje iz Šiške in Bežigrada. Na vikendu smo spoznavali življenje in delovanje, ne habsburške cesarice Marije Terezije, ampak Matere Terezije, ki prihaja iz Skopja. Skupaj z Indijsko misijonarko, smo spoznavali in se učili strpnosti, solidarno-

sti, medsebojne pomoči. Skozi vikend smo z dobrimi deli sestavljali mozaik, ki smo ga v nedeljo simbolično darovali našemu nebesnemu Očetu. Primorsko-ljubljanska ekipa animatorjev je združila svoje moči in pripravila zanimive delavnice. Izdelali smo lončke za pisala, stojalo dobrih del in uokvirjali družinske fotografije. Pisan nabor duhovnih asistentov, pa je poskrbel za čudovite, poučne in praktičnega znanja polne kateheze. Izmenično je z nami bila kompletna zasedba 1. reda: kriški kapucin Vlado, šišenski frančiškan Gregor in šentpetrski minorit Danilo. Sobotno popoldne je minilo v luči tihotapske akcije. Otroci in animatorji, so morali oblikovati lažne družine in oblikovati lažne podatke ter neopazno in mirno prečkati mejo, da so prispeli v Pakistan, kjer so prejeli denar za nakup riža, s katerim je Mati Terezija nahranila stotine lačnih Indijcev. Štirje cariniki so vdano in natančno pregledali vsakega potnika, vendar so bili neuspešni. Sobotno popoldne smo zaključili s sveto mašo, večer pa z zabavnim in sproščujočim programom. Po nedeljski sveti maši, kamor so prišli tudi starši, smo se okrepčali z dobrotami naših babic in mamic in se polni novega znanja odpravili v svoje domače okolje.

Čevlji Matere Terezije so prevelik za nas, lahko pa si obujemo manjše, primernejše čevlje in širimo dobro voljo, medsebojno pomoč, mir in ljubezen. V šoli, vrtcu in službi. Postanimo majhen svinčnik v Gospodovih rokah.

Klemen Levičnik

Ločiti se... in potem?

Sredi novembra je bila v Mestni knjižnici Izola predstavitev knjige Ločiti se... in potem? Knjigo sta na podlagi izkušenj z ločenimi osebami napisala zakonca Anna in Alberto Friso, izšla pa je v založbi Novi svet. Na predstavitvi knjige so sodelovali urednik založbe Djuri Ramač, upokojena socialna pedagoginja Neva Flajs, gospa Darja Ličen, profesorica Ana Jurkovič in moderatorka Tatjana Božič.

Gospod Djuri Ramač je najprej predstavil založbo Novi svet, ki deluje od leta 1964, njen cilj pa je prispevati

k snovanju nove civilizacije ljubezni, ki temelji na edinosti človeške družine. Založba je nastala v okviru mednarodnega duhovnega gibanja, ki ga je ustanovila Chiara Lubich in skuša odgovarjati na vse pereče izzive in potrebe sodobnega časa. V založbi je do danes izšlo več kot 200 knjig. Poleg številnih drugih publikacij izdaja tudi mesečnik Novi svet, revija Edinost in karizme pa izide štirikrat letno. Med knjigami založbe Novi svet so bile večkrat ponatisnjene tiste, ki se dotikajo življenja družin, na primer Ne mešajmo se preveč v probleme otrok, Cvetoč zakon, V dvoje, Komunikacija v paru, Vzgoja za ljubezen.

Djuri Ramač je nato na kratko podal še vsebino knjige Ločiti se... in potem? V njej avtorja prikažeta razloge za ločitev, bivanjske in čustvene posledice, ki prizadenejo vse vpletene, pomen socialne mreže, prijateljstva in osebne ustvarjalnosti v času po ločitvi. Poudarita, kako pomembno je, da se ločeni starši zavedajo, da so starši za vedno.

Gospa Neva Flajs je povedala, da so statistični podatki o številu ločitev resnično zaskrbljujoči. Zato se moramo zavedati naše osebne in skupne odgovornosti do ločenih oseb

in družin. »Potrebno se je vedno znova pogovarjati, iskati oporo in razumevanje, ne se izolirati. Predvsem ne smemo teh oseb pustiti samih«, je bila jasna. Svoje razmišljanje je naslonila predvsem na lastne izkušnje z učenci s posebnimi potrebami in njihovimi starši pri delu v šolski svetovalni službi. »Zaradi ločitve najbolj trpijo otroci. Doživljajo boleče življenjske preobrate, celo travme. Ranljivi so, ker so še brez življenjskih izkušenj. Tudi za starejše otroke je ločitev staršev boleča in največkrat otežuje njihovo odrasčanje in osamosvajanje. Otroci so največkrat izključeni iz dogajanja med starši. Potisnjeni so na stran in sploh ne razumejo, kaj se dogaja. V svoji praksi sem doživljala pri otrocih veliko negativnih posledic po razvezi staršev: strah, zmedenost, manipulativnost, laganje, razvajanost, agresivnost, neuspeh pri učenju in socialnih odnosih, psihosomatske bolezni. Ločitev, posebno če jo spremlja neustrezno vedenje staršev, ki se ne zmoreta dogovoriti, kaj je za otroka najbolje, v otroku povzroči globoko izgubo lastne vrednosti in veliko nemoč pri soočanju z običajnimi nalogami v življenju«, je povedala Neva Flajs. Tudi če zaradi konfliktnih odnosov med zakoncema pride do ločitve, se morata oba zavedati, da sta starša za vedno. Iiti morata preko sebe in najti moč in voljo, da sodelujeta v dobro otroka. »Moja izkušnja je, da so bili starši pripravljeni na sodelovanje, če sem se z njimi pogovarjala spoštljivo in jih sprejemala brez obsojanja. Ko mi je uspelo, da sta starša ponovno vzpostavila dialog, se je to poznalo tudi pri otroku. Starši, ki bi sami od sebe znali spoštljivo sodelovati in se z otroki pogovarjati o odnosih med njimi, so žal v manjšini. Zato menim, da ločeni starši vsekakor potrebujejo veliko človeške podpore, včasih tudi strokovne pomoči, da uspešno preživijo leta odrasčanja svojih otrok. A na prvem mestu je živ odnos med osebami, na drugem mestu pa strokovno znanje. Ločene žene in moške potrebujejo osebe, ki jim znajo prisluhniti, sprejeti njihove zgodbe in odločitve brez obsojanja in z razumevanjem. Le tako zmorejo obnoviti zaupanje, da je tudi po ločitvi čas za

nov začetek, za polno življenje, za prevzem odgovornosti v eni ali drugi življenjski vlogi«, je zaključila.

Večer je z osebnim pričevanjem obogatila gospa Darja Ličen. Njena zgodba se je globoko dotaknila vseh prisotnih, ki so ji bili hvaležni za pogum, iskrenost, moč in vero.

Po tem, ko so prisluhnili ubranim zvokom klavirja, se je med gosti in obiskovalci razvil zanimiv pogovor. Strinjali so se v tem, da ima vsaka družina svojo, posebno pot. V partnerski odnos je potrebno zelo veliko vložiti. Ko nastopijo težave, moramo narediti vse, da ostane zveza skupaj, posebno ali tudi zaradi otrok. Pred ločitvijo ali po ločitvi pa je pomembno, da nismo sami, da poiščemo pomoč, prijatelje, skupnost, strokovnjake, ki nam prisluhnejo, nas razumejo in ne obsojajo. Pomembno je, da ostanemo starši, kljub neuspeli zvezi med partnerjema.

Špela Pahor

Duh Assisija in skavtski duh

Odmev s tradicionalnega romanja odraslih skavtov v Assisi, letos pod geslom: »Ti si zavetje«.

„Pater, povejte, kaj je duh Assisija? Kje vendar veje ta duh? Ali je to sveti Duh?“ (p. Janez Šamperl ob razstavi Duh Assisija v galeriji Družina)

Kako opisati stanje duha, se sprašujem tudi sama. Kako ubesediti nekaj, kar je skrito v srcu in te navdihuje, da bi zaklical v svet: »Pričeval Ljubezen bom«. Kaj imata skupnega skavtski duh in Duh Assisija. Vprašanja, ki so se mi porajala v mislih, ko sem želela spraviti na papir občutja ob minulem obisku Assisija.

Odrasli skavti skupaj s prijatelji, ki (še) niso skavti, že od leta 2008 romamo v kraje, kjer je živel in deloval Sv. Frančišek. Kar nekaj jih je, ki niso izpustili niti enega romanja. Zakaj? Čemu vedno znova hoditi v isti kraj?

Del odgovora se lahko skriva v pričevanju, kaj mene osebno nagovarja: »Sama pravim, da je Assisi edino mesto na svetu, ki izžareva, diha Mir. Ki je blagoslovljeno. Kjer začutiš Božji dotik. Še posebno na dveh svetih mestih: v

Priložnostni čistilni servis v Assisiju, foto Silva Vrhovnik

Skavtski asiški romarji zbrani po sv. maši v cerkvi Marije Velike, foto Toni Rozman

mali cerkvi Porciunkuli, kjer je sv. Frančišek z brati živel in umrl, ter v baziliki, kjer je njegov grob.

Hoditi po asiških ulicah je posebno doživetje, ker je kamen, s katerimi so tlakovane, ne trd in hladen, ampak mehak in topel. Ob stiku z njim piješ veličino Duha, s katerim je prežet.«

Prepevanje po asiških ulicah, foto Ludvik Mekuč

Poln avtobus romarjev nas je torej pet dni v oktobru uživalo v Duhu Assisija in v skavtskem duhu.

Duh Assisija nas je vodil k izviru Žive vode preko duhovnih voditeljev romanja, br. Primoža, GDA odraslih skavtov, in br. Jožkota; kapucinov, ki bratski sredini živijo pristno Frančiškovo duhovnost. Skromnost, ponižnost in veselje v Kristusu so vrednote, ki jih izžarevajo. Nagovori pred posameznimi kraji, kjer je deloval sv. Frančišek in tudi sv. Klara, svete maše, molitve, premišljevanja, pogovori in pričevanja,

Slavlina pesem pred baziliko sv. Klare foto Darko Potočnik

predvsem pa pesem slavljenja, so zaznamovali naša srca in srca ljudi, s katerimi smo se srečevali.

Vseskozi prisotni skavtski duh nas je povezoval v služnjo, v pozornosti drug do drugega, v smehu in iskrinah, ki so se vemale v radosti in zahvali življenju. Romanje je namreč zastavljeno tako, da smo romarji razdeljeni v več skupin, ki vsakodnevno poskrbijo za duhovno hrano – pripravijo sveto mašo, hvalnice in večernice, - in za telesne potrebe - kuhanje skupnega obroka in čiščenje skupnih prostorov. Ob vseh teh aktivnostih še kako pride na plan skavtski duh, verjemite! To je torej to – skavtski duh, ko se trudiš z drobno pozornostjo osrečiti drugega, ko uživaš v pogovoru dolgo v noč v skupnih spalnicah, ko iz nič ustvariš čudovit aranžma za okrasitev prostora za molitev večernic in hvalnic, ko iz pete potegneš sposobnost priprave okusnega obroka za skoraj 50 ljudi v eni uri, ko si za čiščenje skupaj s sotrpini v skupini nadeneš opravilo gospodinje z obvezno ruto okoli glave, ko zbujas vse ostale s kikirikanjem in preoblečen v kokoš poskrbiš za neizmerno zabavo, ... ko poiščeš otroka v sebi in si za to hvaležen.

Več kot tisoč besed povedo slike. Naj govorijo in nagevorijo tudi vas, ki beirate ta članek, da se prihodnje leto srečamo na avtobusu za Assisi!

Katja Anžič, odrasli skavti LJ.-Štepanja Vas
Vtisi z asiških romanj so zbrani na internetni strani ZBOKSS:
<http://zbokss.wikispaces.com/Domov>

Sv. maša v naravi v Carceri foto Darko Potočnik

smo Frančiškova mladina obhajali Podaj Mi Roko, ki je letos nosil naslov Premagaj brezbriznost in osvoji mir. Srečanje smo začeli z adoracijo, pri kateri smo svoja bratstva izročili Njemu, ki je vir našega veselja. Po okrepčilu nas je skupina Framashev s prizorom, kako sveti Frančišek z Božjo pomočjo premaga svoj odpor in objame gobavca, uvedla v katehezo o brezbriznosti in miru. Vživel smo se v osebe iz prilike o usmiljenem Samarijanu. Po skupinah smo opisali dogodek iz zornega kota posamezne osebe in spoznali, da se v vsakem od nas skriva delček razbojnika, ranjenca, duhovnika in Samarijana. Nagovoril nas je tudi brat Jaroslav Knežević in z nami delil svoja osebna doživetja. Evangelij širimo predvsem s svojim življenjem, torej z zgledom, ki ga dajemo drugim. Pomembno pa je, da ob primernih trenutkih širimo Božjo besedo tudi z besedami. Zgled za to nam je lahko sveti Frančišek, ki je sultanu oznanil Kristusa. Ne smemo si zatiskati oči pred težavami tega sveta, ampak se z Njegovo pomočjo pogumno spopasti z mnogimi zahtevnimi izzivi. Skupno druženje smo zaključili s sveto mašo, ki jo je daroval nadškof Stanislav Zore.

Mojca Birk

V objemu dobrote

Kdo si ne bi želel biti v objemu dobrote? Ne samo kratko občutiti, temveč v njem živeti. Kaj je lahko lepšega, kot to, da nas Dobrota objema.

V objemu dobrote je bilo geslo letošnjega tedna slovenske Karitas in pod tem geslom je potekal tudi štirinajsti dobrodelni Karitasov koncert župnije sv. Jožef, Maribor.

Najprej je udeležence pričakal oder z lampijončki in dobro scensko ambientacijo, nato so nastopajoči dali na razpolago svoje talente in presenetili s svojimi sposobnostmi.

Ganjenost karitativnih sodelavk je vela iz njihovih besed in oči, družinsko ozračje je objemalo vse navzoče. Je bila to mogoče Dobrota? Gotovo je bila Dobrota tista, ki nas je objemala, vendar smo bili tudi mi tisti, ki smo ji dovolili, da nas objame in jo objeli nazaj. Ta koncert je pripomogel, da smo Dobroti vrnili objem s tem, da smo dali na razpolago svoje darove, talente, svoje čas in veselje. Le z našim objemom se lahko Dobrota širi naprej.

Dobroto so na tem koncertu objeli: skupina Svetnik, Jan in Marko Zazijal, Marija Sedej, pevski zbor Studencek, Klarisa Müller in Pia Rauter, Andrej in Julija Čerček, Irena Vertuš ter skupina GSUS. Koncerta seveda ne bi bilo brez sodelavk župnijske Karitas in kapucinskih bratov. Svoj kamenček v mozaik pa so dodali še Filip Čerček, Matjaž Vertuš, Sergeja Kovačič, Marija Škafar, Dominika Žagar, Leonida Krajnc. Največji objem Dobroti so podelili naši darovalci in obiskovalci, ki so s prisotnostjo podprli ta koncert.

Leonida Krajnc

Podaj MI Roko v Mariboru

V četrtek, 27. oktobra 2016, je v frančiškanski baziliki Matere usmiljenja pri sv. maši ob 19. uri potekalo srečanje Podaj MI Roko. Na ta dan je bila tudi 30. obletnica molitve za mir, ko je takratni

papež sv. Janez Pavel II. v Assisiju zbral predstavnike različnih verstev s katerimi so skupaj molili in prosili za mir.

Letošnje geslo srečanja je bilo vzeto iz papeževe poslanice za svetovni dan miru: »Premagaj brezbriznost in osvoji mir!« Skupaj s Frančiškovim svetnim redom iz Studencev in sv. Marije ter s Frančiškovi otroki in animatorji iz Studencev smo FRAMA Maribor oblikovali sv. mašo in molitveno uro. Medse smo povabili tudi kapucina, br. Jara Kneževića, ki je vodil sv. mašo in nas nagovoril pri pridigi.

Na koncu smo iz 30 opek, na katerih so bili zapisani gradniki miru, skupaj z vsem ljudstvom pred oltarjem zgradili zid miru v upanju, da bomo skupaj premagali brezbriznost in osvojili mir, naše bratsko druženje pa zaključili s čajem in pecivom.

Sabina Petek

MOLITVENA NAVEZA za dobre družine in duhovne poklice

Kot so plezalci v gorah med seboj povezani z isto vrvjo, tako smo v molitvi povezani

Kančevci so za mnoge postali kraj globokih doživetij: srečanja z Bogom, z bližnjim in s samim seboj ... dobresedno »oaza« na poti skozi »puščavo življenja«. Tukaj se tudi enkrat na leto – običajno v mesecu maju – srečujemo člani Molitvene naveze za dobre družine in duhovne poklice.

Frančiškov prijatelj nas v tej številki vabi, da kot popotniki vzamemo »popotno palico« in se podamo – kam? Predlagam, kar v Kančevce k sv. Benediktu. Sedanji čas poznamo, vabim vas, da poromamo v preteklost in odkrijemo, da so na tem kraju nekoč živeli »dobri patri«. Naslednjo zgodbo iz preteklosti – lahko bi ji dali naslov »potovanje k trpeče-

mu človeku« - je napisal Jožef Smej, sedaj upokojeni mariborski škof. Gospod Smej je to zgodbo objavil v novomašni številki Družine, leta 1971.

Ker je stran »Molitvena naveza« predvsem namenjena molivcem za Dobre družine in duhovne poklice, nas bo kot Popotnike peljala k molitvi za vse tiste, ki so v službi bolnih in trpečih. Na tem »potovanju« k človeku v stiski, je pater Antonij doživel še eno pot: pot usmiljenja in odpuščanja.

Povest iz Sv. Benedikta v Kančevcih: »Če se zvonec nič več ne oglasi«

Kolikokrat so že zapele ptice svojo pomladansko in jesensko pesem na samotnih grobovih lepe Goričke, koliko vode je že izteklo po Muri in Rabi od tistih časov, ko so dobri očetje benediktinci vodili župnijo pri Sv. Benediktu? Kdo bi to vedel?

Sedem dobrih patrov, lepih kakor zrela pšenica, je služilo Bogu in ljudem v samostanu. Bili so domačini, radi so govorili z ljudmi in skrbeli za njihovo zemeljsko in večno srečo.

Pater Benedikt, predstojnik, je imel okrog 60 let, a vsi ostali so bili mlajši. To so njihova imena: pater Avguštin, mil in prijazen, pater Hieronim, bojevit kakor veliki betlehemski puščavnik, pater Ciprijan, dober kakor jagode, pater Krizostom, molčec kakor križevski gozd, pater Leon, nemiren duh, in pater Antonij, najmlajši in vedno dobre volje.

Ali res vedno dobre volje? Da, tudi takrat, ko je med ljudmi divjala črna smrt, kuga.

Skušal se bom zbrati in vam bom vso zgodbo pripovedoval od začetka do konca.

Pater Benedikt je tisti dan stopil z žalostnim in resnim obrazom pred svoje sobrate. Sledi grobna tišina, ki jo pretrga resen predstojnikov glas: »Veste, dragi sobratje, da je dobri Bog poslal našemu ljudstvu veliko šibo, črno smrt, kugo. Naš samostan ima pravilo, po katerem smo dolžni pomagati ljudem ob času kuge. To pravilo se glasi: 'Kadarkoli se kuga pojavi, brž se naj očetje zberejo in žrebajo. Tisti, ki ga žreb zadene, je tako imenovani kužni oče. Vzame s seboj zakramente in vrečo, polno močnih zdravil ter posebno tečne hrane. Ko odide iz samostana, se vrata za njim zapro. Kužni oče sedaj gre od hiše do hiše, po katerih so kužni bolniki. Dokler razsaja kuga, mora vsak dan, in sicer zjutraj, pozvoniti, da očetje vedo, da je še živ ... če se pa zvonec nič več ne oglasi ...' Pater Benedikt je za trenutek prenehal, potem pa je nadaljeval: 'če se pa zvonec nič več ne oglasi, je to znamenje, da ga je kuga umorila. Očetje naj zopet žrebajo in tisti, ki ga žreb zadene, stopi na mesto mr-

tvega kužnega očeta, dokler tudi njega smrt ne zgrabi.' Tako se je že večkrat zgodilo, da so vsi očetje svoja življenja žrtvovali ob času kužnih bolezni.«

Tisti popoldan je sonce veselo sijalo, a v cerkvi je bilo skoraj mračno. Oljnata svetilka je vrgla svojo rdečo svetlobo na blede obraze patrov. Vsi so bili otožni, le najmlajši Antonij se je smehljaj. »Ta bo gotovo še s smehljajem na ustih umiral,« so govorili o njem.

Ali se je pater Antonij eno uro pozneje, ko ga je zadel žreb, tudi smejal? Tudi. Kako je to mogoče? To je njegova skrivnost.

»Po našem svetem pravilu moramo žrebati in kogar žreb zadene, tisti je kužni oče. Poslednji izmed vas sem na vrsti jaz. Šele ko se nobeden izmed vas ne vrne, vzamem torbo z zdravili tudi jaz. Zaklenil bom samostanska vrata in v kroniko zapisal: 'Odhajam, ker se zvonec pri samostanskih vratih nič več ne oglasi.' Ali se bodo po naši smrti tukaj spet naselili patri? Ne vem. No, upajmo, da ne bomo vsi umrli. Vendar kuga je grozna. Fiat voluntas Dei! Maria, esto nobis via in nostra miseria!«

»Tukaj v roki držim kocko. Ko bo kocka padla — alea iacta — se bo pokazalo, kdo bo prvi kužni oče. Kocka ima šest ploščic. Vsaka ploščica ima po eno številko. Vsaka številka pomeni enega patra.

Pater Avguštin, vaša številka je 1.

Pater Hieronim, vi ste druga.

Pater Ciprijan, številka 3.

Pater Krizostom, številka 4

Pater Leon, številka 5.

Pater Antonij, Benjaminus, številka 6.

Sedaj pa molimo za tistega izmed nas, ki bo prvi postal kužni oče, ki bo morebiti prva žrtev kužne bolezni.«

Tako zbrano patri že dolgo niso molili.

Predstojnik je vrgel kocko in obrnila se je na številko 6.

Pater Antonij pa se je smehljaj. Pred njim ni stal več oče Benedikt, ne, on je čutil kako koščena žena polaga svojo ledeno-mrzlo roko nanj. Nasmehnil se je proti novemu življenju. Ali pa je bilo to res življenje?

Ko so se samostanska vrata zaprla za patrom Antonijem, je on korakal s popotno palico v eni, in s torbico v drugi roki. Sonce je sijalo še visoko na nebu, vendar so se sence drevesom že daljšale.

»Sonce zahaja in moje zemeljsko življenje z njim,« tako pomisli pater Antonij, a samo za trenutek. Potem pa je spet veselo zapel. Ali pesem mu je takoj zastala v grlu, ko je prišel v prvo vas. Grozen smrad mu je udaril v nos, po travnikih okrog hiš so lezli ubogi umirajoči ljudje, vsi črni, črni... Pravkar vidi pater Antonij, kako nesejo spet iz hiše novega bolnika.

»Pomagajte, gospod, pomagajte!« tako so vpili ljudje, ko so prepoznali dobrega očeta Antonija. Takoj stopi k bolniku, ki so ga prinesli iz hiše. Sonce je že zahajalo, vendar je bila še vedno velika poletna vročina.

»Čujte, dragi možak,« nagovori pater Antonij bolnika, »ali se hočete spovedati?«

Pri teh besedah se mož zgane. Prej njegov tako, lepi obraz še bolj potemni, le beli zobje in oči se svetijo iz temnega ozadja.

»Ali se hočete spovedati,« ponovi pater.

»Ne!«

»Zakaj ne?«

»Ne morem, on mi ne more odpustiti.«

»Kdo on? Ali vam Bog ne more odpustiti?«

»Dobri pater! Moja krivda je tako velika, da mi ON nikdar ne bo odpustil, tudi na smrtni postelji ne.«

»Pa kdo je vendar tisti on?«

»Jurij Selanski!«

Čuj, pater Antonij! Ali si prav slišal? Ali ni bilo to tvoje prejšnje ime? Ali se nisi ti pisal Jurij Selanski, predno si stopil v samostan? Da, da. Pater Antonij, kužni oče pogleda moža v oči in že ve vse...

Jurij je bil sin siromašnega želarja Janoša Selanskega. Matere ni videl nikoli v svojem življenju, ker je umrla skoraj prej, kot se je Jurij rodil. Oče je Jurija vzgajal, kakor je pač mogel. Obdeloval je svoje njive, gorice. Njegova hišica je stala na lepem bregu. Zdelo se je, da tu sonce lepše sije, da tu zemlja boljše rodi. Zato je satan vnel v srcu Balažeka veliko željo in pohlep.

»Balažek, kako bi bilo lepo, če bi si ti na gričku soseda Janoša sezidal majhen gradič!« Tako je šepetal hudobec.

»Kako naj to storim?«

»Enostavno. Glej, pokojni oče Janoša Selanskega je bil dolžan tebi veliko vsoto. Porabil jo je zidavo nove hiše. Res da ti je vse to vrnil, ali vrnil ti je brez listin, brez prič. Terjaj ga sedaj znova. Se razume, da ubogi želar ne bo imel toliko denarja, prodaj mu vse, oziroma vse ti pade kot zrelo jabolko v naročje.«

Balažek za trenutek pomisli: »To je greh!«

»Kaj greh! Poglej rajši hišo na sončnem bregu, kjer boš imel ti svoj gradič.«

Človek je slab. Balažek se je dal premagati hudobcu. Zgodilo se je tako. Janoš ni mogel znova plačati: Hiša je prišla v roke Balažeka. Janoš je odšel z mladim Jurijem po svetu. V neki bolnišnici na Nemškem je umrl. Jurija pa so vzeli k sebi patri. Končal je šole in postal mašnik.

Pater Antonij je v eni minuti preletel v mislih vse svoje življenje. Spoznal je Balažeka. Ljudje, ki so ga odnesli iz hiše, so ga pustili samega. Bali so se, da se sami ne bi okužili. Tako je ležal sedaj Balažek sam. Zapuščen od zemlje, zapuščen od sveta, zapuščen od vseh, zapuščen od Boga ... Ali tudi od Boga? — Ne! Bog ga ni zapustil! Nudil mu je svoje poslednje, največje usmiljenje.

»Čujte,« je začel počasi z drhtečim glasom pater Antonij, »čujte, kaj pa če vam bi Jurij sam odpustil... ali bi se... hočem reči... ali bi se potem mogli spovedati?«

Molk.

Po dolgem molku:

»Da. Ali kje je sedaj ubogi, ubogi Jurij?«

»Tukaj je... Jaz sem Jurij... jaz, kužni oče, ki stojim sedaj tu pred vami. Odpuščam vam vse, vse, spovedajte se, spokorite se in tudi Bog vam bo odpustil.«

Solze so tekale Balažeku z oči, ko mu je pater Antonij, nekdanji Jurij, dajal odvezo in maziljenje.

»Po tem svetem maziljenju ti oprosti Gospod, kar si zagrešil z gledanjem, s poslušanjem ...«

Že drugo jutro je bil Balažek mrtev.

Pater Antonij je pokopaval mrliča, umirajoče spovedoval, tolažil, krepil. Bil je beli angel med črnimi bolniki. Vsako jutro je pozvonil na samostanska vrata in s tem dal znamenje, da je še živ ...

Spet je bil lep popoldan pri Sv. Benediktu v Kančevcih, ko je samostanski predstojnik zbral svojo družino.

»Naš kužni oče, pater Antonij, se danes ni oglašil. Če se zvonec nič več ne oglesi, je znamenje, da ga je kuga umorila. Vsak izmed patrov naj zmoli zanj 5 psalmov, jutri pa bomo zanj opravili sv. mašo. Obenem sedaj izvolimo kužnega očeta. Tako! Alea iacta ...«

Kocka je padla na številko 4. Pater Krizostom se je pokrižal, spovedal, vzel torbo in palico in odšel. Samostanska vrata so se zaprla za njim. Šel je iskat svojega sobrata, patra Antonija. Pa kdo bi ga našel med tolikimi črnimi telesi, ki so ležala po travnikih. Pater Krizostom odpre rokopis in začne brati iz preroka:

»Prišla je nadme roka Gospodova in me pehala Gospodovem duhu venkaj in me izpustila sredi polja, ki je bilo polno kosti ... In me je peljala mimo njih okrog in okrog.« Bilo jih je namreč sila mnogo po polju ... »In dejal mi je: 'Sin človekov, ali meniš, da bodo oživele te kosti?' In rekel sem: 'Gospod Bog, ti veš ...'«

In dejal mi je: 'Prerokuj o teh kosteh in jim reci: Suhe kosti, čujte besedo Gospodovo! To pravi Gospod Bog tem kostem: Glejte, duha pošljem v vas in živele boste ... Od štirih vetrov pridi Duh in dihni v te mrliča, da ožive ... To govori Gospod Bog: Glejte, jaz odprem vaše grobove in vas izpeljem iz vaših rakev ...'«

Pater Krizostom je zaman iskal med mrliča svojega prednika Antonija.

»Odsmejal se je v nebesa,« je rekel pater Krizostom in zaprl knjigo preroka Ezekijela.

Pokopaval je mrliča, pomagal bolnikom, vsako jutro je prihajal na goro v samostan in pozvonil. Le nekega jutra se zvon ni več oglašil. Spet je stari predstojnik začel resno in počasi: »če se zvonec več ne oglesi, je znamenje ...«

Pri Sv. Benediktu v Kančevcih ni več dobrih patrov. Ali so vsi umrli za časa kuge? Mogoče. Nihče na svetu ne ve za njihove grobove, nihče ni postavil spomenika tej požrtvovalni ljubezni. Mogoče tudi kronike ni več, v katero je stari pater Benedikt zapisal: »Patri Antonij, Krizostom Avguštin, Leon in Ciprijan se niso več povrnili v samostan. Pred tremi tedni se je poslovil od mene še pater Hieronim. On je sedaj kužni oče. Vsako jutro mi pozvoni. Ali danes bo kmalu že poldne in zvonec se še ni oglašil. Da, res je hudo, če se zvonec nič več ne oglesi ...«

br. Placid Prša

Kdor se še želi pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice, naj na Slovensko kapucinsko provinco, Mekinčeva 3, 1119 Ljubljana sporoči: ime in priimek, če želi prejemati Frančiškovega prijatelja in imeti druge stike z nami, tudi naslov, telefonsko številko, elektronski naslov.

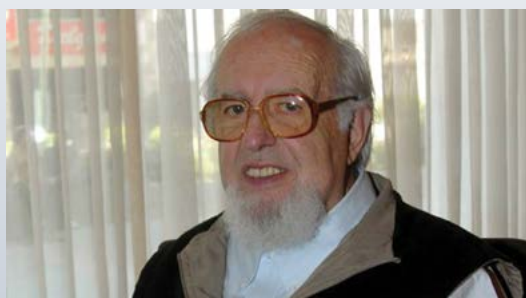
»Bog je odprl vrata in jaz sem vstopil skoznja ...«

Ob koncu študija frančiškove duhovnosti v Rimu, sem se ustavil v knjigarni in roka je segla po drobni knjižici »Srečanje«, ki je končala na knjižni polici. Ko se je po nekaj letih vrtnčastega življenja – v mladostni zagnanost misliš, da je treba vsem ustreči – pojavila duhovna suša in z njo žeja po globljem odnosu z Bogom, mi je prav vsebina knjižice Srečanje nakazala pot izhoda.

Sledilo je bežno srečanje s prijateljem Paolom na robu trga pred Porcijunkulo pod Assisijem; on mi je prvi omenil Delavnice

molitve in življenja. Konkretnost delovnih pol za tedensko delo, ki mi jih je kasneje poslal, je bila dovolj, da sem začel iskati priložnost, kje bi se jih lahko udeležil. Odprtost in podpora takratnega provincialnega ministra br. Vinka je pripomogla, da je leta 1993, če se ne motim, v Vipavski Križ prišla s. Marija Elvezia Furlan in nam v nekaj dneh vsebinsko in izkustveno predstavila Delavnice molitve in življenja. Tako se je odprla pot, da smo jih po Srečanju izkušnja Boga v bližini Rima, z blagoslovom br. Ignacija leta 1994, začeli voditi tudi v Sloveniji.

Kot vsak začetek, je bil tudi ta poln izzivov, naporov in hkrati moči, ki prihaja od Boga. On je dajal, da so prihajali udeleženci, da so nekateri med njimi prepoznali klic postati voditelji DMŽ, da smo imeli skrbne koordinatorje na conski in mednarodni ravni, ki so nas spodbujali in obiskovali, da se je postopoma vzpostavila laiška struktura vodenja DMŽ v Sloveniji, da je kar trikrat prišel med nas br. Ignacij in nas s svojo navzočnostjo in besedo utrjeval v služenju in zavedanju, da smo družina.

Moja osebna srčanja z br. Ignacijem so bila vedno poseben dar. Zaznamovala me je njegova gorečnost za širjenje Božjega kraljestva, jasnost življenjskih načel in razumevajoče sprejemanje posameznika, predvsem pa globoka ponižnost in iskreno prijateljstvo. Srečal sem velikega brata in duhovnega očeta, za kar sem Bogu neizmerno hvaležen.

br. Štefan Kožuh

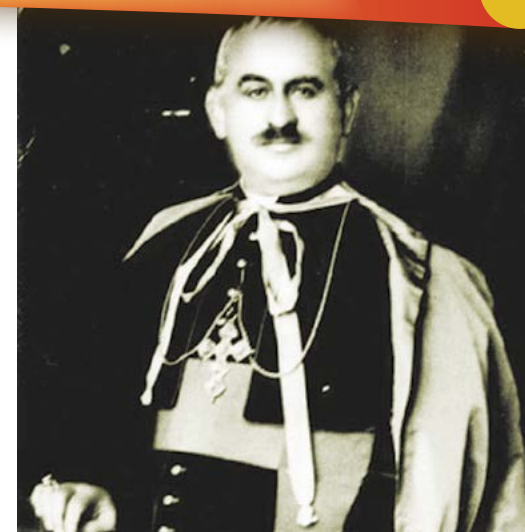

In hvaležen sem tudi vsem voditeljem DMŽ v Sloveniji, ki so se in se še naprej prizadevajo za pristno zvestobo v poslanstvu vodenja DMŽ, ki mnogim odkriva neizmerne globine večne in zastonske Božje ljubezni, jim po poti izročitve vrača dušni mir ter jih v procesu nenehnega spreobračanja napravlja za zgovorne priče, da je Jezus Kristus živ in delujoč med nami. Vsem želim pogumne vztrajnosti in iznajdljive ustvarjalnosti pri njihovem dragocenem poslanstvu.

Čisto za konec sem prihranil še eno hvaležnost: da lahko z blagoslovom br. Maura, generalnega ministra bratov kapucinov, zadnja leta prav zaradi moje službe kapucinskemu redu posredujem našim bratom izkušnjo umetnosti molitve. Tako se to, kar se je iz našega kapucinskega reda po br. Ignaciju rodilo, vrača med brate, da bi »vsa bratstva in posamezni bratje, kjer koli se nahajajo, dajali absolutno prednost duhu in molitvenemu življenju [...] da bi se učili umetnosti molitve in jo posredovali drugim« (Konstitucije manjših bratov kapucinov, 55). Nedavno so se bratje naše krakovske province odločili, da poskrbijo za začetek DMŽ na Poljskem. Prosim vas, da podprete z molitvijo to novo in pomenljivo poglavje širjenja Delavnic molitve in življenja v podporo novi evangelizaciji.

Nikollë Prennushi

Nikollë Prennushi (albanski frančiškan, škof) se je rodil 4. septembra 1885 v Skadru. Leta 1900 je vstopil v frančiškanski red in med drugim študiral teologijo tudi v Innsbrucku. Za redovno ime je ob zaobljubah prevzel ime Vincenc. 19. marca 1980 je bil posvečen v duhovnika in 25. marca obhajal novo mašo. Ko se je oblikovala država Albanija leta 1914, se je angažiral v delu za albanski narod, napisal je kar nekaj knjig in člankov na narodno tematiko, pisal je pesmi in zbiral narodno blago. 27. januarja 1936 ga je papež Pij XI. imenoval za škofa, čez štiri leta pa je postal nadškof Drača. Svoja pisma vernikom je začel izdajati že leta 1941 pod fašistično okupacijo Albanije. Ko je leta 1945 komunistični diktator Enver Hoxa prišel na oblast, je od albanskih škofov zahteval, da se odcepijo od Rima in osnujejo narodno Cerkev. Ker so zahtevo zavrnil, so kmalu sledile aretacije in usmrčitve verskih voditeljev. V času komunističnega režima od leta 1945 do 1991 je bilo brutalno umorjenih skoraj 2100 ljudi. Leta 1967 se je država označila za ateistično. Delovanje Cerkve je bilo omejeno, šole in bogoslovja so bile zaprte. Od sedmih škofov in 200 duhovnikov ter re-

dovnic, ki so bili pastoralno aktivni leta 1945, je preživel samo en škof in 30 duhovnikov in redovnic.

Prennushija so aretirali 19. maja 1947 in ga 28. februarja 1948 obsodili. Njegov sojetnik je bil Arshi Pipa, ki je tudi opisal zadnje dni svetniškega škofa. Po različnih oblikah mučenja je umrl 19. marca 1949.

Prvi korak na poti svetništva je bil narejen 4. septembra 2002, ko je dobil naziv Božji služabnik. Naslednji korak pa je sledil letos – beatifikacija. Na slovesnosti, 5. novembra 2016, ki jo je v papeževem vodil kardinal Angelo Amato, se je v Albaniji zbralo več kot 20.000 ljudi.

Fani Pečar

Br. Bryan Shortall

Ko je v sedemdesetih odraščal v Kilnamaghau, je bil Bryan Shortall član »Uličnih bojevnikov«, break dance skupine. Danes Bryan ne pleše več na ulicah, ampak je tam z drugimi člani, svojimi brati kapucini in prostovoljci, ko v irski prestolnici skrbi za brezdomce.

Kot osemnajstletnik se je Bryan pridružil bratom kapucinom, redu, ki prek župnijskega dela in dela v »Kapucinskem dnevnem centru« služijo skupnosti. V njihovi menzi vsak dan nahranijo skoraj 1000 potrebnih. Bryan ne skrbi le za brezdomce, temveč je tudi župnik v St. Michan's, v župniji sadnih in zelenjavnih tržnic v dublinskem severnem notranjem mestu. Iz svojega otroštva se rad spominja »Kilnamanaških poletnih projektov, saj so res povezali celotno skupnost. Še vedno pohvali ustvarjalnost in navdih takratnih mulcev, sedanjih štiridesetletnikov, pri izbiri sloganov za te dogodke. Eden izmed njih je bil »Družine pomagajo družinam.« Z bratom sta bila navdušena breakdancerja, kar je bilo takrat zelo priljubljeno. Breakdancerji iz vsega mesta so se, v ohlapnih trenirkah, dvakrat zavezanih telovadnih copatih in s peno podloženo kapo (pri vrtenju na glavi se je zelo poznalo), ob sobotah popoldne zbirali pred glavno banko v mestu. Varnostniki so občasno poškopili stopnice z vodo, da bi jih ustavili plesati, a jim to ni uspelo. Na vprašanje novinarke, kaj ga je pripeljalo h kapucinom, je takole odgovoril:

»Na to vprašanje je težko odgovoriti. Ko sem bil mlajši, sem srečal nekaj kapucinov. Zaradi njihovega rjavega habita, bele vrvi in golih nog sem bil uročen. Zgledali so kot križanci med Obi-Wan Kenobi iz Vojne zvezd in patrom Pijem. Vstopil sem po maturi, leta 1987, ko mi je bilo komaj 18 let, in nisem imel

pojma. No, sam nisem mislil tako o sebi! Verjetno sem preprosto padel notri! Tako rastejo poklici. Počasno pronicanje v ozadju. To ni samo naravno, je več kot naravno!«

Brat Bryan skrbi torej tudi za brezdomce in ostale potrebne v »Dnevnem kapucinskem centru«. Vodi ga brat Kevin, ki smo ga v Frančiškovem prijatelju že spoznali in vsak dan, razen ob nedeljah, pomaga tisočniki, ki pride na zajtrk ali večerjo. Ob sredah je potrebnim razdeljenih okrog 2000 prehranskih paketov. A brat Kevin je pripravljen priznati, da so v središču Dnevnega centra, ki ga je pomagal postaviti leta 1969, navadni ljudje, ki pošiljajo darove, ki sodelujejo pri dobrodelnih akcijah in ki prostovoljno pomagajo izboljšati položaj. Med prostovoljci je veliko mladih, ki s svojim velikim čutom za pravičnost in poštenost želijo pomagati. Brat opaža, da je v zadnjih letih večje povpraševanje po njihovi ponudbi. Poleg hrane so na voljo še zdravstvena oskrba v različnih oblikah, brezdomci se lahko tudi stuširajo, ostrižejo, obrijejo, ali pa vstopijo v svetovalnico. Dvesto jih v Dublinu spi na prostem, na Irskem pa jih je brez doma 6000. Dnevni center je leta 1969 nastal iz potrebe, ker jutraj, ko so brezdomci morali iz prenočišč, niso mogli kam iti. Pomočnica direktorja centra pravi, da je to problem še danes, ko tudi brezdomne družine jutraj zapustijo

prenočišča in nimajo kje nahraniti otrok ali jim zamenjati plenice. Brat Kevin sprejema darove, pa naj si bodo še tako majhni. Vlada jim daje letno podporo 450.000 evrov, a tekoči stroški segajo okrog dva milijona. Zato brez donacij in prostovoljcev ne gre. Brat Bryan je znan tudi po svojem blogu »Tired of all the Bad News« (Naveličan slabih novic). Pisati ga je pričel pred štirimi leti, ko je slišal ljudi govoriti, da so naveličani slabih novic. Poudarja, da ne moremo zanikati vsega težkega življenja tam, niti v celotni državi in po svetu. Osvehliti moramo tudi dobre novice. Prav na te je naravnan njegov blog. Kot primer poudarja številne prostovoljce, tudi zdravnike in medicinsko osebje, ki so pripravljeni oditi pomagat v države v razvoju. »Potujejo v dežele, trpeče v vojni.«

Založba Columbia Press je pokazala zanimanje za izdajo bloga v obliki knjige. Že pred tem je za to založbo napisal spremno besedo

h knjigi o Patru Piju. Upa, da bo izšla še pred Božičem. Kako jo najdete? Njen naslov je »Tired of all bad news!« (Naveličan vseh slabih novic). Najboljša nasveta, ki ju rad deli tudi naprej, sta: »Najbolj neuporabna stvar v letalstvu je vzletno pristajalna steza za vami!« In še en majhen Jezusov nasvet: »Ne bojte se!« Najpomembnejše stvari v življenju pa so mu: »Prisluhniti ljudem, ostati v stiku s starši in družino, imajo te radi takega, kot si. Sprejmi nasvet starejših, živeli so življenje. Misli na druge bolj kot nase, to je skrivnost notranje sreče. Jezus Kristus ima sporočilo večnosti. Vera nam pomaga videti v temi.«

Brata Bryana boste našli tudi na Twitterju, @frbryanshortall. Ob prostem času riše in piše, zlasti pa čepi ob eni izmed dublinskih letaliških stez in fotografira letala. Govorice, da je navijač Man U, pa potrdi s preprosto anekdoto: »V petem razredu je bil neki »skind head« strastni navijač Man Uniteda in glede na to, je bilo najbolje slediti Man U!« Ob pogledu se najraje spominja večnih zaobljub, mašniškega posvečenja, pa tudi porok bratov, sestre in krstov njihovih otrok.

Več pa tudi na www.capuchindaycentre.ie
Povzel br. Gregor Rehar iz *The Echo Newspaper*

Alessandro D'Avenia Kar ni pekel

Italijanski pisatelj, ki ga v Sloveniji poznamo po knjigah *Bela kot mleko*, *rdeča kot kri* in *Stvari*, ki jih nihče ne ve, se je rodil leta 1977 na Siciliji, v Palermu. Zaradi zglada svojih profesorjev se je dokaj hitro odločil, da bo svoje življenje posvetil učenju mladih. Po gimnaziji je v Rimu študiral klasično filologijo, let 2000 diplomiral iz grške književnosti, po opravljenem doktoratu pa se je posvetil poučevanju. Leta 2006 je začel študirati scenografijo, da bi se naučil tehnike pisanja. Potem je občasno pisal besedila za televizijo, začel ponovno poučevati na srednji šoli in z delavnicami na temo medijska vzgoja obiskoval različne šole po vsej državi. Leta 2010 je napisal svoj prvi roman *Bela kot mleko*, *rdeča kot kri*, ki je bil izredno dobro sprejet. Poleg slovenskega je izšel še v sedmih svetovnih jezikih.

D'Avenijev novi roman *Kar ni pekel* je umeščen na Sicilijo, kjer je sam odrasčal in za

rdečo nit vzame zgodbo duhovnika Pina Puglisija, ki je bil ubit in 25. maja 2013 razglašen za blaženega, kot prvi mučenec, ki ga je ubila mafija. (Mimogrede Don Pino je bil učitelj na gimnaziji, ki jo je obiskoval tudi avtor, ki ga je tako poznal). Zgodba je povedana skozi oči mladeniča Federica, ki sprejme duhovnikovo povabilo in namesto, da bi odšel na tečaj angleščine v London, preko poletja pomaga pri delu z otroki v mestnem predelu Brancaccia. Čeprav je zaključek zgodbe znan že na začetku, avtor pritegne s svojim načinom pripovedovanja. In kljub grožnji, ki jo predstavlja mafija in težko življenje v Palermu, predstavlja vero v svet, ki je svetel in spodbuja človeka, da ne bi delal le tistega, kar mora, ampak to, kar zmore.

Knjiga je izšla pri založbi Družina 2016.

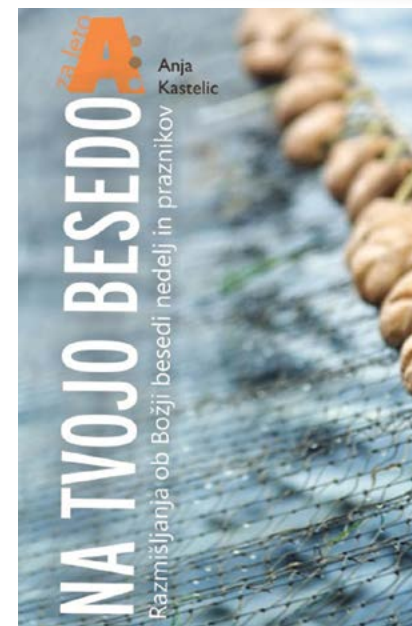
Anja Kastelic

Na tvojo besedo

razmišljanja ob Božji besedi nedelj in praznikov za leto A

Biblična razmišljanja, ki so zbrana v tej knjigi, so dozorela v globinah Besede in srca. Globoko se bodo dotaknile življenja vsakogar, ki jih bo bral z odprtim srcem. Redko se zgodi, še posebej v slovenskem prostoru, da bi v roke lahko vzeli knjigo meditacij nedeljske in praznične Božje besede za celotno cerkveno leto, ki bi je ne napisal duhovnik, ampak laik in to ženska. Malokrat se je zgodilo, da bi me kakšen pridigarski osnutek tako zadel in nagovoril kakor razmišljanja Anje Kastelic, ki je Božje dotike ubesedila na naslednjih straneh.

Pred seboj nimamo zbirke lepih besed ali pobožnih misli, sestavljene iz zakladnic duhovnih knjig in tuje modrosti, temveč prave biblične mozaike, ki so sestavljeni iz

navadnih kamenčkov, pobranih s poti vsakdanjega življenja in branja Svetega pisma ter položenih na oltarno mizo pred Gospoda. Ko vse kamenčke (izkušnje, znanje, podobe, radosti, žalosti, dvome ...) obsije luč Božje besede in iskrena prošnja srca, da bi se razodela njihova prava Podoba, vrednost in smisel, se počasi začnejo sestavljati v čudovit mozaik odrešenega življenja. Zato v podobah, ki jih avtorica slika z izrednim občutkom za človeška hrepenenja, lahko vsakdo prepozna svoje osebno življenje in tiho iskanje. Razmišljanja želijo biti v pomoč ne samo pridigarjem, ampak vsakemu kristjanu, da bi ga spodbudile k rednemu branju oziroma molitvi dnevne Božje besede. Beseda sama se ob zvestem branju počasi naseljuje v vse kotičke življenja in omogoča, da preko nje na nov in globlji način beremo svoje življenje. Odkrili bomo, da so v Besedi zajeti vsi pomembni odgovori na zahtevna vprašanja, saj smo bili ustvarjeni po njej. Zato nas lahko samo Ona uči, usmerja in spodbuja.

(iz spremne besede dr. Maksimilijana Matjaža)

Kančevci

29. december 2016 - 1. januar 2017: **Duhovna obnova s silvestrovanjem za družine.** Vodijo bratje kapucini

6. - 8. januar 2017: **Birmanci iz Bakovcev**

13. - 15. januar 2017: **Odrasli skavti.**

Vodi: br. Primož Kovač

20. - 22. januar 2017: **Šola za animatorje ABC, 1. del.**

20. - 22. januar 2017: **Duhovne vaje za osnovnošolce, 3. triada.** Vodi: br. Milan Kvas

21. januar 2017: **DMŽ - srečanje za vztrajnost**

27. - 29. januar 2017: **Družine - Domžale**

28. januar 2017: **Seminar - Koralno petje,**
Vodi: prof. Tone Potočnik

3. - 5. februar 2017: **Zakonska skupina - Grosuplje**

5. februar 2017: **Srečanje zakonskih skupin Murskosoboške škofije**

10. - 12. februar 2017: **Vera in luč**

12. - 15. februar 2017: **Katehetski simpozij**

17. - 19. februar 2017: **Šola za animatorje ABC, 2. del**

17. - 17. februar 2017: **Duhovne vaje za osnovnošolce, 2. triada.** Vodi: br. Milan Kvas

18. februar 2017: **DMŽ - srečanje za vztrajnost**

23. - 26. februar 2017: **Zakonska skupina - Trbovlje**

3. - 5. marec 2017: **Birmanci iz Tišine**

11. marec 2017: **DMŽ - srečanje za vztrajnost**

12. marec 2017: **Prvoobhajanci in starši iz Tišine**

17. - 24. marec 2017: **Teden zdravilnega posta.**

Vodita: br. Miha Sekolovnik in Ruth Müller-Wick

24. - 31. marec 2017: **Teden zdravilnega posta.**

Vodita: br. Miha Sekolovnik in Ruth Müller-Wick

Osebo vodene duhovne vaje

Vipavski Križ

26. - 30. december 2016: **Osebo vodene duhovne vaje v Frančiškovem duhu.**

Vodijo: br. Jožko Smukavec s sodelavci.

**Zima, zima bela,
vrh gore sedela**

Si vedel o njej , da ...

- vsako zimo pade okrog septilijon (1 in 24 ničel za njo) snežink.

- je pozimi zemlja bliže soncu kot poleti.
- se strahu pred snegom reče chionofobija (grška beseda za sneg je chion).
- so največ »snežnih angelčkov« naredili v Bismarcku v Severni Dakoti 17. 2. 2007 – 8962.

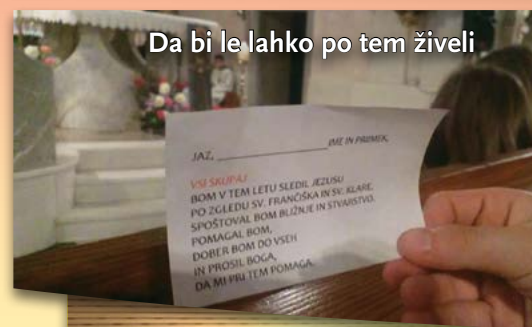
- so prve zimske olimpijske igre pripravili v Chamonixu v Franciji leta 1924 – nobena država južne poloble jih od takrat še ni gostila.
- okrog 12 procentov zemeljskega površja pokrivata sneg in led.
- meteorologi za zimo štejejo tri mesece z najnižjimi temperaturami, za severno poloblo so to december, januar, februar, za južno pa junij, julij in avgust.
- je najnižja izmerjena temperatura bila -123°C v Vostocku na Antarktiki leta 1983.

- ima vsaka snežinka 6 krakov.
- je pojav zime/poletja posledica nagnjenosti zemeljske osi.
- je zimski solsticij najkrajši dan v letu in da mu navadno sledi najhladnejši teden v letu.

Zakaj ptice pozimi odletijo v tople kraje?
Ker je predaleč, da bi šle peš.

Število puloverjev, ki jih imam na sebi, je odvisno od tega, kako hladno je moji mami.

***Zahvaljen bodi Bog, za tvojo moč.
Z odprtim srcem čakam pred Teboj,
predajam se Tebi prav tak, kot sem.***